Κοινωνική αταξία στη Γαλλία

μικρό αφιέρωμα στους τρέχοντες αγώνες των εξεγερμένων στη Γαλλία

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία και την κλεισούρα

Για επικοινωνία:

https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/

email: koinonika.antisomata@autistici.org

fb: *Ιστορίες Προλεταριακής Κλεισούρας*

Κοινωνική αταξία στη Γαλλία:

μικρό αφιέρωμα στους τρέχοντες αγώνες των εξεγερμένων στη Γαλλία

Ενόψει των νέων κινητοποιήσεων-απεργιών που αναμένονται στις 6 Ιουνίου, δύο ημέρες πριν από την ψήφιση στη γαλλική Εθνοσυνέλευση πρότασης υπέρ της ανάκλησης του νέου νόμου για το συνταξιοδοτικό σύστημα της χώρας, δημοσιεύουμε ένα μικρό αφιέρωμα στο κίνημα διαμαρτυρίας που ξέσπασε ενάντιά του. Στο κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζουμε συνοπτικά την ιστορία της διαρκούς απαξίωσης της κοινωνικής ασφάλισης από τη δεκαετία του '90 και μετά, καθώς και τη μετάβαση προς το ανταποδοτικό-κεφαλαιοποιητικό σύστημα στο κοινωνικό έδαφος της Γαλλίας, επικεντρώνοντας στην τελευταία συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση στην οποία προχώρησε το γαλλικό κράτος στις 15 Απριλίου 2023. Αναφερόμαστε επίσης στις μορφές που πήρε το κίνημα εναντίωσης σε αυτήν, ζήτημα για το οποίο επιλέξαμε να μεταφράσουμε δυο προκηρύξεις και ένα κείμενο των ομάδων La Mouette Enragée και GARAP. Μεταφράσαμε τα συγκεκριμένα κείμενα διότι πιστεύουμε πως μεταφέρουν το κλίμα στο οποίο βρήκαν χώρο και εκφράστηκαν αυτόνομες προλεταριακές πρωτοβουλίες, πέρα και ενάντια στις συνδικαλιστικές ή άλλες πολιτικές διαμεσολαβήσεις.

Αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με τους αγώνες στη Γαλλία ορμώμενες όχι από κάποιο καθαρά θεωρητικό ενδιαφέρον, αλλά γιατί θέλαμε να εξετάσουμε την τρέχουσα διαχείριση από τη διεθνή του κεφαλαίου του κοινωνικοποιημένου μεριδίου του μισθού μας, με φόντο τις αντίστοιχες επιθέσεις στην Ελλάδα, όπως αυτή της εισαγωγής της υποχρεωτικής, ανταποδοτικής-κεφαλαιοποιητικής επικουρικής σύνταξης για όλους τους νέους, από 1/1/2022, ασφαλισμένους (βλ. νόμο 4826/2021). Επίσης, για να καταλάβουμε γιατί το σήμα επίθεσης στην γαλλική εργατική τάξη δόθηκε μετά τη «λήξη» της πανδημίας και όχι με την έναρξη ή κατά τη διάρκεια αυτής, όπως πχ. συνέβη στην Ελλάδα, όπου το εγχώριο προσωπικό του κεφαλαίου δεν σπατάλησε ούτε λεπτό.

Έχοντας πει τα **παραπάνω** και προτού προχωρήσουμε στο κυρίως κείμενο, θέλουμε να σημειώσουμε ότι δεν ενστερνιζόμαστε την άποψη ότι το κρατικό/κλαδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης ήταν/είναι η «υπέρτατη κατάκτηση» της εργατικής τάξης και ο «στυλοβάτης του κράτους δικαίου», άποψη που στα μέρη μας προπαγάνδιζε η αριστερά του κεφαλαίου, ακριβώς πριν προχωρήσει σε μια άγρια ασφαλιστική μεταρρύθμιση το 2016. Αυτό που αποκρύπτεται μέσα από την υπεράσπιση του υπάρχοντος συστήματος κοινωνικής ασφάλισης από τα σωματεία και τα συνδικάτα στη Γαλλία, στην Ελλάδα, παντού, είναι ότι η εγγύηση τού ότι δεν θα πεθάνεις από αρρώστια ή πείνα όταν γεράσεις ή όταν μείνεις άνεργος είναι ουσιαστικά **ασφάλιση των αφεντικών**. Και ότι την εγγύηση αυτή αναγκάστηκαν τα πολιτικά κόμματα του κεφαλαίου να την παράσχουν, ενσωματώνοντας, για τον σκοπό αυτό, τα πρωτόλεια εργατικά ταμεία αλληλοβοήθειας –τις πρώτες, περιορισμένης εμβέλειας, απόπειρες άμεσης «διαγενεακής αλληλεγγύης» μεταξύ των προλετάριων– σε μια εποχή που το εργατικό κίνημα διεκδικούσε αυξήσεις μισθών και, ακόμα παραπέρα, είχε φτάσει να απειλήσει την καπιταλιστική εξουσία.

Κλείνοντας αυτό το σύντομο προλογικό σημείωμα θέλουμε, τέλος, να υπενθυμίσουμε ότι υπάρχει διαθέσιμο αρκετό υλικό σχετικά με το εξεγερσιακό γαλλικό εξάμηνο (Ιανουάριος 2023-Ιούνιος 2023), το οποίο έχει δημοσιευτεί στα ελληνικά. Ενδεικτικά αναφέρουμε: τις *«Μαύρες Πέτρες»*,[1] *το «κενό δίκτυο»*,[2] τον *«Θερσίτη, χώρο ραδιουργίας & ανατροπής»*,[3] μεταξύ άλλων.

Η ταξική πάλη στη Γαλλία ενάντια στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση

Οι κανάγιες του γαλλικού καπιταλιστικού κράτους από τις αρχές της δεκαετίας του '90 (οπότε και συντάχθηκε η Λευκή Βίβλος για το «μέλλον των συντάξεων» στην Ευρώπη, δηλαδή για την ολοένα μεγαλύτερη ενσωμάτωση των έως τότε αναξιοποίητων κεφαλαίων των συνταξιοδοτικών ταμείων στην χρηματοπιστωτική σφαίρα) επιτίθενται διαρκώς στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εργαζομένων, επιμηκύνοντας τον εργάσιμο βίο και μειώνοντας το ύψος του μισθού που δικαιούνται οι προλετάριοι στη Γαλλία, αφού θα έχουν ξοδέψει τις δυνάμεις τους υπηρετώντας τις ανάγκες της εγχώριας συσσώρευσης κεφαλαίου. Η τρέχουσα λεηλασία του κοινωνικού μισθού έρχεται ύστερα από άλλες πέντε προηγηθείσες επιθέσεις, οι οποίες έχουν λάβει χώρα στη Γαλλία από το 1993 μέχρι σήμερα κι έχουν καταφέρει ισχυρά πλήγματα στην κοινωνική ασφάλιση εν γένει και πιο ειδικά στο εγχρήματο μερίδιο του έμμεσου, συλλογικού μισθού. Συγκεκριμένα, η παρούσα μεταρρύθμιση συνεχίζει και επιταχύνει την εφαρμογή ρυθμίσεων που ήδη είχαν θεσπιστεί με την μεταρρύθμιση «Τουραίν» το 2014. Η επίθεση του γαλλικού κράτους έχει επομένως συνοχή και συνέχεια.

Αυτά που χάνουν σήμερα οι προλετάριοι/ες στη Γαλλία είναι πολύ περισσότερα από το να επιβαρύνονται με δύο επιπλέον χρόνια μισθωτής σκλαβιάς. Το επίδικο είναι η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης και η μετακύλιση μεγαλύτερου μέρους των δαπανών για αυτήν στις πλάτες των εργαζομένων. Αθροιστικά η εργατική τάξη έχει ήδη τα προηγούμενα χρόνια μεγάλες απώλειες στον τομέα των συντάξεων και των μισθών. Η μεταρρύθμιση του εργασιακού δικαίου το 2017 περιλάμβανε ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, απλοποίηση του πλαισίου απολύσεων, περιορισμούς στην αντιπροσώπευση των συνδικάτων, δυνατότητα των επιχειρήσεων να τροποποιούν τον χρόνο εργασίας ενάντια στις προβλέψεις του εγχώριου αστικού δικαίου για τα εργασιακά και αποδυνάμωση των συλλογικών συμβάσεων.

Να θυμίσουμε εδώ ότι το γαλλικό κράτος είχε επιχειρήσει για μια ακόμα φορά, το 2019, με επικεφαλής και τότε τον Μακρόν, να νομοθετήσει μια συνταξιοδοτική αναθεώρηση η οποία είχε τότε πλασαριστεί ως ένα «απλοποιημένο σύστημα ασφάλισης», στο πλαίσιο του οποίου θα μπορούσε ο κάθε εργαζόμενος να συνταξιοδοτείται όταν θα είχε συγκεντρώσει έναν συγκε-

1 https://athens.indymedia.org/post/1625305/

2 https://voidnetwork.gr/2023/04/21/katharma-exoume-polemo-gallia-2023-tessera-keimena/

3 https://thersitis.espiv.net/index.php/2016-01-04-22-01-47/2016-01-04-22-05-16/2000-2023-05-07-08-21-57

κριμένο αριθμό μορίων. Απέναντι σε εκείνο το σχέδιο ξέσπασε στις αρχές του Δεκέμβρη ένα κύμα απεργιών, από τα μεγαλύτερα που είχε γνωρίσει η χώρα για πολλές δεκαετίες, το οποίο όμως μέσα στον Φεβρουάριο και τις αρχές του Μάρτη του 2020 γνώρισε μια σχετική κάμψη.

Στη συνέχεια ο γάλλος πρόεδρος μπροστά στις απρόβλεπτες κοινωνικές και πολιτικές δυναμικές που συνεπαγόταν η επιβολή της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας του κορονοϊού που ξέσπασε σε εκείνη τη συγκυρία, υποχώρησε[4] και πάγωσε προς στιγμήν τα σχέδιά του, μόνο και μόνο για να τα επαναφέρει τον Ιανουάριο του 2023. Ενδεχομένως επέλεξε να κηρύξει προσωρινή ανακωχή γιατί δεν ήθελε να ρισκάρει την αναζωπύρωση του κινήματος ενάντια στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση, υποβοηθούμενο μάλιστα από την ταυτόχρονη επανεμφάνιση των Κίτρινων Γιλέκων. [5] Η συνέχιση αυτού του κινήματος, εφόσον θα περιλάμβανε συλλογικές παρεμβάσεις στη δημόσια σφαίρα, θα μπορούσε να στραφεί *και* ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας με επιπλέον διεκδικήσεις, ακυρώνοντας ταυτόχρονα την εκστρατεία υγειονομικής τρομοκρατίας. Ο Μακρόν είχε ήδη περιορισμένα δημοσιονομικά περιθώρια, εξαιτίας των οικονομικών υποχωρήσεων στις οποίες είχε αναγκαστεί να καταφύγει ώστε να περιορίσει το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων[6] κι έτσι οδηγήθηκε στο να καθυστερήσει τις προγραμματισμένες μεταρρυθμίσεις, ενόψει και των διπλών εκλογών του 2022. [7] Ακριβώς για τους ίδιους λόγους η επίθεση αυτή στον έμμεσο μισθό της εργατικής τάξης δεν θα μπορούσε να αναβληθεί επ' αόριστον.

Η τρέχουσα σφοδρή επίθεση της ακρίβειας σε τρόφιμα και ενέργεια και η επέλαση του πληθωρισμού στους μισθούς είχαν ήδη ξεσηκώσει απεργιακούς αγώνες τον Σεπτέμβριο-Οκτώβριο 2022 (βλ. διυλιστήρια-σιδηροδρομικοί). Από τις 19 Γενάρη 2023 ξεκίνησε αυτό που η «Διασυνδικαλιστική» ένωση ("Intersyndicale": συντονισμός των 8 μεγαλύτερων συνδικαλιστικών ομοσπονδιών: CGT, CFDT, CFTC, CGC, FO, FSU, Solidaires, UNSA) ονόμασε «συνταξιοδοτικό» κίνημα, δηλαδή αγώνας ενάντια στην πρόσφατη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού, η οποία πέρασε με τη χρήση του άρθρου 49.3 στις 16 Μαρτίου (χωρίς, δηλαδή, ψηφοφορία στη βουλή και τη γερουσία, αλλά με έγκριση από το Συνταγματικό Δικαστήριο, διαδικασία ακόμα

4 Η αναβολή των διαδικασιών για τη νομοθέτηση του συνταξιοδοτικού ανακοινώθηκε από τον Μακρόν στις 16 Μαρτίου του 2020 ενόψει του «πολέμου ενάντια στην COVID-19». Την ίδια μέρα ανακοινώθηκε η εφαρμογή εθνικού λοκντάουν που κράτησε σχεδόν δύο μήνες, ξεκινώντας από την επομένη. Από τις 12 Μαρτίου είχαν ήδη κλείσει σχολεία και πανεπιστήμια, ενώ τις επόμενες μέρες έκλεισαν χώροι διασκέδασης και απαγορεύτηκαν οι συναθροίσεις μεγαλύτερες των 100 ατόμων.

5 Στις 14 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι καλεσμένη διαδήλωση των Κίτρινων Γιλέκων (με στόχο αναβίωση του κινήματός τους) και προσήχθησαν 79 διαδηλωτές. Η διαδήλωση έλαβε χώρα παρά το λοκντάουν στην εκπ/ση και την απαγόρευση των 100 ατόμων και παρά το ότι ηγετικές φιγούρες των Κίτρινων Γιλέκων, όπως ο Jérôme Rodrigues και η Maxime Nicolle είχαν καταδικάσει το κάλεσμα στην διαδήλωση της 14 Μάρτη καλώντας τον κόσμο «να μείνει σπίτι», επικαλούμενοι την «υπευθυνότητα» απέναντι στον ιό (Des centaines de «gilets jaunes» ont manifesté à Paris malgré le coronavirus | lefigaro.fr)). Σε προηγούμενη διαδήλωση ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση στις 3 Μάρτη (2020), πανό έγραφε το εξής σχετικό κάλεσμα-σύνθημα:«14 Μάρτη όλοι στο Παρίσι - σε καραντίνα να μπει το πρωθυπουργικό μέγαρο» (CARTE. Acte 70 des Gilets jaunes, appel national à Paris : le parcours des manifestations du 14 mars | Actu Paris). Μετά την κίνηση δημοκρατικής διαχείρισης της πανδημίας που έκανε ο γάλλος πρόεδρος, πάντως, τα κινήματα σίγασαν…

6 Στην προηγούμενη φάση κινητοποιήσεων των Κίτρινων Γιλέκων (Νοέμβριος 2018-Απρίλιος 2019) η κυβέρνηση είχε αναγκαστεί να προσφέρει παροχές ύψους 17 δις προκειμένου να κάμψει τις διεκδικήσεις τους, πράγμα που καθυστέρησε την υλοποίηση του στόχου για μείωση του διαρθρωτικού ελλείμματος κάτω από το 0,5% του ΑΕΠ έως το 2022. https://www.lemonde.fr/blog/luipresident/2019/12/13/un-an-de-promesses-aux-gilets-jaunes-peu-de-concessions-sur-le-programme-du-candidat-macron/

7 Σε αντιδιαστολή με τα καθ' ημάς, η κυβέρνηση της ΝΔ και την κοινοβουλευτική αυτοδυναμία είχε και δεν είχε να φοβάται πως κάποιο δυναμικό κίνημα μπορούσε να ξεσπάσει και να διακόψει το «νομοθετικό της έργο» από τη στιγμή που όλοι οι χώροι του πολιτικού φάσματος υπέβαλλαν τα μενουμεσπιτιστικά τους σέβη, με τα γνωστά αποτελέσματα.

πιο «παραβιαστική» του κοινοβουλευτικού δημοκρατικού «συμβολαίου» από τις ΠΝΠ του ελληνικού κράτους) και έγινε νόμος του κράτους στις 15 Απριλίου. Παράλληλα στις 26 Ιανουαρίου 2023 το γαλλικό κράτος πρόνοιας υπερασπιζόμενο με συνέπεια τις ανάγκες αύξησης της κερδοφορίας των γάλλων αφεντικών νομοθέτησε τη διαφοροποίηση του επιδόματος ανεργίας ανάλογα με την κατάσταση της αγοράς εργασίας. Από 1/2/2023 όταν η ανεργία πέφτει κάτω από το 9%, όπως δηλαδή ισχύει σήμερα στη Γαλλία, η μέγιστη διάρκεια του επιδόματος ανεργίας μειώνεται κατά 25% σε σύγκριση με ό,τι ίσχυε πριν. Το κράτος επιχείρησε να χρυσώσει το χάπι υποσχόμενο μια έκτακτη αύξηση για το 2023, η οποία θα προστεθεί στην ετήσια αύξηση της 1ης Ιουλίου, αλλά η οργή που έχει δημιουργηθεί σε μια χώρα όπου πλέον τα ζυμαρικά στα σούπερ μάρκετ έχουν αντικλεπτικά συστήματα δεν θα μπορούσε να κατευναστεί με τέτοιες παρεμβάσεις.

Στους αγώνες, οι οποίοι ξεκίνησαν τον Ιανουάριο, κλιμακώθηκαν σφοδρά από τα μέσα Μαρτίου και διαρκούν ακόμη παρά τη δημοσίευση του νόμου, εκτός από 24ωρες πανεργατικές/πανεθνικές απεργίες, είδαμε άγριες και μαζικές διαδηλώσεις, αλλά και «αυθόρμητες» νυχτερινές πορείες (les "manifs sauvages") με εμπρησμούς και πυρπολήσεις των σκουπιδιών που συσσωρεύονταν στους δρόμους από την (κλαδική) απεργία διαρκείας των σκουπιδιάρηδων, σαμποτάζ, αποκοπές ρεύματος σε γραφεία και σπίτια βουλευτών, αυτομειώσεις, μπλοκαρίσματα σε κυκλικούς κόμβους, αποκλεισμούς δρόμων και εισόδων σε πόλεις με μπλοκάρισμα σιδηροδρομικών γραμμών, άνοιγμα διοδίων, επιθέσεις σε δημόσια κτίρια (μεταξύ αυτών εμπρησμός του δημαρχείου στο Μπορντώ) και σε αστυνομικά τμήματα (εμπρησμός αστυνομικού τμήματος στη Λυών), σε κτίρια ασφαλιστικών κολοσσών (εισβολή σιδηροδρομικών στα γραφεία της Blackrock στο Παρίσι, της μεγαλύτερης εταιρείας διαχείρισης κεφαλαίων που προέρχονται από συνταξιοδοτικά προγράμματα) και τραπεζών και σε πολυτελή καταστήματα.

Ας δούμε, όμως, πριν φτάσουμε στο περιεχόμενο του πρόσφατου ασφαλιστικού νόμου και στον πολυήμερο και ποικιλόμορφο αγώνα που σάρωσε τις πόλεις της Γαλλίας, τι έχει προηγηθεί τα προηγούμενα χρόνια στο πεδίο αυτό.

Το ιστορικό υπόβαθρο[8]

Η κυβέρνηση Balladur ήταν εκείνη που το **1993** επέκτεινε τον εργάσιμο βίο από 37,5 έτη σε 40 έτη για τη λήψη πλήρους σύνταξης και συγχρόνως επιτέθηκε στο ύψος της σύνταξης. Συγκεκριμένα, όρισε ότι ως βάση υπολογισμού της σύνταξης δεν θα είναι πια τα καλύτερα 10 έτη αλλά τα καλύτερα **25 έτη**, πράγμα που είχε ως συνέπεια **μεγάλη μείωση** των συντάξεων.

8 Στοιχεία αντλήθηκαν από τις παρακάτω διευθύνσεις: https://www.vie-publique.fr/eclairage/20111-retraites-les-differentes-reformes-des-de-1993-2014#la-r%C3%A9forme-balladur-de-1993

https://monde-diplomatique.gr/2023/04/article1351.html#nb

Réforme des retraites : trois questions sur le système de retraite par capitalisation, dont le développement est défendu par des sénateurs (francetvinfo.fr)

Πράγματι η μελέτη CNAV, που δημοσιεύθηκε το 2008, δείχνει ότι η μεταρρύθμιση του 1993 είχε ως αποτέλεσμα την καταβολή χαμηλότερων συντάξεων για όλους τους νέους συνταξιούχους μεταξύ 1994. Ο ασφαλιστικός αυτός νόμος έπληξε σοβαρά την εργατική σύνταξη στη Γαλλία, αν και, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αυτό ήταν απλά το πρώτο βήμα σε μια διαδικασία συρρίκνωσης του κοινωνικού κράτους πρόνοιας, ως μέσο αντιστροφής του πτωτικού μέσου ποσοστού κέρδους που αποκόμιζαν οι εγχώριοι καπιταλιστές.

Κι αφού το **1999** το γαλλικό κράτος αναγκάζει με νόμο τα ασφαλιστικά ταμεία να τζογάρουν ολοένα και μεγαλύτερο μερίδιο των κεφαλαίων τους στη χρηματοπιστωτική σφαίρα, το **2003** έρχεται μια νέα συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση που εισήγαγε **για πρώτη φορά** (μετά το 1945 που δημιουργήθηκε στη Γαλλία το αναδιανεμητικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που ισχύει μέχρι σήμερα) ένα **υποχρεωτικό σύστημα** επικουρικής σύνταξης για όλους τους δημοσίους υπαλλήλους (RAFP), το οποίο ισχύει από το 2005 και λειτουργεί βάσει της κεφαλαιοποιητικής/αναποδοτικής λογικής. Την ίδια περίοδο οι φαρμακοποιοί αποκτούν πρόσθετη, κλαδική σύνταξη, την οποία διαχειρίζεται η Caisse d'assurance vieillesse des pharmaciens (CAVP) εκ μέρους όλου του κλάδου και η οποία επίσης λειτουργεί με ανταποδοτικούς όρους. Για τους υπόλοιπους εργαζόμενους στη Γαλλία, υιοθετείται ένα προαιρετικό σύστημα που συμπληρώνει τη βασική και την επικουρική σύνταξη: πρόκειται για τη **συμπληρωματική** σύνταξη. Σε αντίθεση με τη βασική σύνταξη (και την επικουρική), η οποία βασίζεται σε ένα αναδιανεμητικό σύστημα, *και* οι συμπληρωματικές συντάξεις, βασίζονται στην αρχή της κεφαλαιοποίησης.

Η γαλλική κυβέρνηση στη συνέχεια, ικανοποιώντας τις απαιτήσεις των ασφαλιστικών εταιρειών, ενσωμάτωσε την ευρωπαϊκή οδηγία για το πλαίσιο λειτουργίας των **ιδιωτικών** συνταξιοδοτικών ταμείων και οδήγησε και σε άλλα κλαδικά/εταιρικά, συστήματα ιδιωτικής ασφάλισης, όπως το Perco ή το PEE, και βέβαια και σε συστήματα ατομικής ασφάλισης, όπως το αποταμιευτικό πρόγραμμα συνταξιοδότησης Plan d'épargne retraite populaire (PERP). Η συμμετοχή στα παραπάνω προγράμματα παρέμενε εθελοντική, αν και δίνονταν γενναιόδωρα κίνητρα ως τυράκι στην φάκα. Τον Ιανουάριο του 2008, η έκθεση της Επιτροπής για την Απελευθέρωση της Ανάπτυξης –με πρόεδρο τον Ζακ Αταλί και εξέχον μέλος τον Εμμανουέλ Μακρόν– πρότεινε την αυτόματη ένταξη των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα στα ιδιωτικά ασφαλιστικά ταμεία, σχέδιο που ανακόπηκε μερικούς μήνες αργότερα από το χρηματοπιστωτικό κραχ του 2008 και την παγκόσμια ύφεση.

Τα προηγούμενα χρόνια οι εκθέσεις της Παγκόσμιας Τράπεζας ή το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης διακινούσαν και επέβαλαν ως θεμιτή μια θεώρηση του ασφαλιστικού συστήματος

βασισμένη σε **τρεις πυλώνες** –τον αναδιανεμητικό πυλώνα, τον κεφαλαιοποιητικό-ανταποδοτικό πυλώνα και τον πυλώνα της ιδιωτικής αποταμίευσης. Έτσι, οι διεθνείς αυτοί οργανισμοί ενθάρρυναν τις κινήσεις διείσδυσης του χρηματοπιστωτικού τομέα στον κλάδο των συντάξεων, αντί τα συνταξιοδοτικά ταμεία να αβγατίζουν τα αποθεματικά τους μέσω των αυξημένων εργοδοτικών εισφορών και της κρατικής φορολογίας. Ο λεγόμενος «δημογραφικός κίνδυνος», στον οποίο βασίστηκε όλη η συζήτηση που είχε ανοίξει ήδη από τη δεκαετία του 1980 για την ανάγκη «αποτελεσματικότερης διαχείρισης των συνταξιοδοτικών αποθεματικών», λόγω της δήθεν «ανατροπής της ισορροπίας μεταξύ εργαζομένων και συνταξιούχων» –λες και αυτή είναι που καθορίζει τη βιωσιμότητα των ταμείων και όχι οι όροι (ανα)διανομής της αποσπασθείσας υπεραξίας–, υποτίθεται ότι θα αποφευγόταν με την επένδυση των αποθεματικών στον χρηματοπιστωτικό τομέα και με την εδραίωση της ατομικής-ανταποδοτικής σύνταξης: *«κοίτα την παρτάρα σου για να πάρεις αξιοπρεπή σύνταξη κι άσε τους άλλες να ψωμολυσσάξουν»*, έλεγαν πονηρά τα αφεντικά. Από αυτή τη συνθήκη ευνοήθηκε ιδιαίτερα η βιομηχανία ιδιωτικής ασφάλισης, η οποία αρχίζει στο επόμενο διάστημα να μεγεθύνεται.

Όταν το **2010** η ελάχιστη νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησης αυξάνεται στα 62 έτη, ενώ μετατίθεται το ηλικιακό όριο για πλήρη σύνταξη από τα 65 στα 67 έτη και ο εργάσιμος βίος επεκτείνεται στα 41,5 έτη, για να μην μιλήσουμε για την επιδείνωση των όρων πρόωρης συνταξιοδότησης, την ίδια στιγμή τα ιδιωτικά συνταξιοδοτικά ταμεία κερδίζουν συνεχώς μερίδιο της αγοράς, εκμεταλλευόμενα ευνοϊκές για αυτά νομοθετήσεις, όπως φοροελαφρύνσεις, και ανοίγει πια ο δρόμος στην ολοένα και μεγαλύτερη **ιδιωτικοποίηση** της επικουρικής σύνταξης στο ασφαλιστικό σύστημα της Γαλλίας. Η επίθεση του Φρανσουά Ολάντ στη σύνταξη γήρατος το **2013** (μεταρρύθμιση «Τουραίν») επιδείνωνε τις προϋποθέσεις απόκτησης σύνταξης. Οι επιθέσεις αυτές συνοδεύτηκαν με τη συστηματική υποβάθμιση της χρηματοδότησης του αναδιανεμητικού συστήματος, υποσκάπτοντας τις δυνατότητες απονομής αξιοπρεπών, μελλοντικών συντάξεων. Δημιουργείται έτσι, όπως θα δούμε στη συνέχεια, ένα καθεστώς όπου η σύνταξη θα εξαρτάται από την εταιρεία όπου δουλεύει καμιά και τις ατομικές εισφορές της.

Συνταξιοδοτικά προγράμματα ανά εταιρεία/ατομικά συμβόλαια

Το 2011 **9,7** εκατομμύρια εργαζόμενοι στη Γαλλία πλήρωναν εισφορές σε κάποιο ανταποδοτικό-κεφαλαιοποιητικό επικουρικό ταμείο σε επίπεδο επιχείρησης ή σε ιδιωτικά συνταξιοδοτικά προγράμματα· δέκα χρόνια αργότερα ανήλθαν σε **15,3** εκατομμύρια. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας αυτής, το συνολικό ύψος των ασφαλιστικών εισφορών αυτής της κατηγορίας σχεδόν διπλασιάστηκε, αγγίζοντας πλέον τα 20 δισεκατομμύρια ευρώ ετησίως. Στο εξής, μολονότι οι σχετικές καταβολές συντάξεων για το 2021 δεν αντιστοιχούσαν παρά στο 2,3% των συνολικών συνταξιοδοτικών καταβολών, το ποσοστό αυτό διαρκώς αυξάνεται. Οι ασφαλιστικές εταιρείες περιμένουν την αύξησή του: εδώ και δέκα χρόνια τα αποθεματικά που συσσωρεύουν για τη μελλοντική καταβολή των μελλοντικών επικουρικών συντάξεων αυξήθηκαν κατά 70%, υπερβαίνοντας τα 250 δισεκατομμύρια ευρώ. Είναι δηλαδή κατά πολύ υψηλότερα των αποθεματικών που επιβάλλει η νομοθεσία για τα ταμεία υποχρεωτικής, επικουρικής ασφάλισης (κυρίως για την Agirc-Arrco).

Το 2022, ο αριθμός όσων εντάχθηκαν σε αποταμιευτικό-συνταξιοδοτικό πρόγραμμα αυξήθηκε κατά 30% σε σχέση με την ήδη εξαιρετική, για τα κεφάλαια ιδιωτικής ασφάλισης, χρονιά του 2021. Η ένωση των γαλλικών ασφαλιστικών εταιρειών η France Assureurs Crédit, η Agricole Assurances ή διαχειριστές κεφαλαίων όπως η BlackRock ζητούν ολοένα και μεγαλύτερο μερίδιο από την πίτα, άλλοτε απαιτώντας τον διπλασιασμό του ορίου φοροαπαλλαγών ή άλλοτε ανακοινώνοντας η καθεμιά τη δημιουργία του δικού της ταμείου επικουρικής, επαγγελματικής σύνταξης. Είναι λόγω της δραστηριοποίησης της BlackRock στα ιδιωτικά συνταξιοδοτικά ταμεία που οι εργαζόμενοι στόχευσαν την εταιρεία, όπως δήλωσαν διαδηλώτριες στο Reuters τη νύχτα της εισβολής στα γραφεία της στο Παρίσι (6/4/23). Ένας εισβολέας εξάλλου δήλωσε: *«αν θέλει το κράτος κεφάλαια για να χρηματοδοτήσει τις συντάξεις μας ας πάρει από εδώ»*.

Ωστόσο, οι καπιταλιστές δεν είναι με τίποτα ευχαριστημένοι με όσα έχουν ήδη πετύχει, καθώς θεωρούν ότι το μερίδιο του 5% που καταλαμβάνουν οι εισφορές για τα ιδιωτικά συνταξιοδοτικά προγράμματα έναντι του συνόλου των εισφορών (υποχρεωτικά δημόσια συστήματα και προαιρετικά συστήματα μαζί) είναι πολύ μικρό (εννοούν προφανώς ότι υστερούν έναντι του 60% στην Αυστραλία, τις ΗΠΑ, τη Ν. Κορέα ή τον Καναδά!). Έτσι λίγο πριν το γαλλικό κράτος εισηγηθεί τον πρόσφατο νόμο που επιμηκύνει τον εργάσιμο βίο των προλετάριων στη Γαλλία είχε ήδη προετοιμαστεί το επόμενο βήμα της επίθεσης. Στις 5 Μαρτίου 2023 ψηφίστηκε στη Γερουσία τροπολογία που καλεί την κυβέρνηση να εκπονήσει έκθεση η οποία να *«συγκρίνει τις συνέπειες για τους ασφαλισμένους και τους συνταξιούχους από την ένταξη σε ένα αναδιανεμητικό σύστημα και σε ένα κεφαλαιοποιητικό σύστημα, κατά το πρότυπο του ταμείου ασφάλισης γήρατος των φαρμακοποιών ή του πρόσθετου συστήματος για τους δημόσιους υπαλλήλους»*. Οι 44 γερουσιαστές που εισηγήθηκαν την τροπολογία πρότειναν το ανταποδοτικό μοντέλο του ταμείου ασφάλισης γήρατος των φαρμακοποιών ή την πρόσθετη σύνταξη του δημοσίου ως πρότυπο και *«έμπνευση»*. *«Ας διατηρήσουμε το αναδιανεμητικό σύστημα και την εγγυημένη κατώτατη σύνταξη των 1.200 ευρώ, στηρίζοντάς την με ένα μικρό κομμάτι κεφαλαιοποίησης»*, ισχυρίστηκαν. Η μελέτη, η οποία θα πρέπει, σύμφωνα με την τροπολογία, να υποβληθεί στο κοινοβούλιο πριν από την 1η Οκτωβρίου έχει ως στόχο την εισαγωγή ενός ποσού ανταποδοτικής σύνταξης στο αναδιανεμητικό συνταξιοδοτικό σύστημα με πρόσχημα *«να σωθεί το αναδιανεμητικό μας σύστημα, για τους πιο φτωχούς γάλλους για τους οποίους η κεφαλαιοποίηση μέσω της συνταξιοδοτικής αποταμίευσης είναι αδύνατη»*, όπως λένε, χύνοντας μπόλικα κροκοδείλια δάκρυα.[9]

9 Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στα καθ' ημάς: η εθνική σύνταξη συμπληρώνεται με γενναίες δόσεις ατομικής-ανταποδοτικής.

Είναι πάγια η τακτική που ακολουθούν τα αφεντικά και τα τσιράκια τους, προτού εξαπολύσουν (μία ακόμη) επίθεση στον άμεσο και έμμεσο μισθό μας, να επικαλούνται ένα υποτιθέμενο οικονομικό αδιέξοδο, μια κρίση δημοσιονομικής φύσης, η οποία υποτίθεται ότι δικαιολογεί την «ανάγκη» άμεσης λήψης διαρθρωτικών μέτρων. Μεθοδικά και συντονισμένα μέσα από απόψεις «ειδικών» και «επιστημονικές αναλύσεις» που βρωμάνε νεοφιλελεύθερη μπόχα από χιλιόμετρα, «πληροφορούν» τις προλετάριες ότι *«δυστυχώς τα λεφτά δεν φτάνουν»* και ως εκ τούτου *«το ασφαλιστικό σύστημα θα καταρρεύσει, αν δεν ληφθούν άμεσα γενναία μέτρα»*. Το κολπάκι που αναγκάζει σήμερα χιλιάδες από τη γαλλική εργατική τάξη να καταφεύγουν σε μια ιδιωτική λύση είναι το ίδιο κλασικό και δοκιμασμένο εργάκι που έχουμε δει και στα μέρη μας να παίζεται πάμπολλες φορές. Το γαλλικό κράτος φρόντισε να υποβαθμίσει, να ακρωτηριάσει και να καταντήσει μη λειτουργικό το υπάρχον αναδιανεμητικό σύστημα, παίρνοντας μέτρα για τη μη βιωσιμότητά του (εργατικοί νόμοι μείωσης μισθών και εργοδοτικών εισφορών, τζογάρισμα των αποθεματικών των ταμείων στο χρηματιστήριο και άλλα χρηματοπιστωτικά παράγωγα, επίκληση του «δημογραφικού κινδύνου») και προπαγανδίζοντας την επισφάλειά του, ώστε να στρέψει όσους από τους εργαζομένους μπορούν να αντέξουν μια τέτοια περικοπή μισθού στην ιδιωτική αποταμίευση. Οι ευνοϊκές ρυθμίσεις (π.χ. φοροαπαλλαγές ίσες με τις εισφορές ιδιωτικής ασφάλισης) υπέρ των ανταποδοτικών-κεφαλαιοποιητικών ασφαλιστικών προϊόντων που εισήγαγε η νομοθεσία, πριν τα συνενώσει το 2019 σε ένα ενιαίο προϊόν (το αποταμιευτικό-συνταξιοδοτικό πρόγραμμα, plan épargne-retraite, PER), είναι το τυράκι που τραβάει το ποντίκι-εργαζόμενο στη φάκα.

Η τρέχουσα ασφαλιστική μεταρρύθμιση του γαλλικού κράτους της «Μακρονίας»

«Ζούμε περισσότερο και ζούμε πιο υγιεινά», γι' αυτό και «πρέπει να δεχτούμε να δουλεύουμε λίγο περισσότερο»

Ματίας Κόρμαν, γενικός γραμματέας του ΟΟΣΑ (από συνέντευξη Τύπου για τις προοπτικές της παγκόσμιας οικονομίας)

Σήμερα, ύστερα από όλα τα προηγηθέντα στάδια καταλήστευσης του κοινωνικού μισθού του προλεταριάτου στη Γαλλία, η προπαγάνδα που χρησιμοποιείται είναι ότι η εργατική της τάξη με κατώτατο όριο συνταξιοδότησης τα 62 είναι το μαύρο πρόβατο στην Ευρώπη, σε σχέση με άλλες χώρες που εφαρμόζουν αυστηρότερα όρια, όπως η Γερμανία (65 για 45 χρόνια μισθωτής εκμετάλλευσης) ή η Ισπανία (επίσης στα 65 με 38,5 έτη εργασίας). Σύμφωνα με αυτό το γνωστό παιχνιδάκι ενοχοποίησης της εργατικής τάξης (υποτίθεται ότι) νομιμοποιείται το τρέχον πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου να αυξήσει κατά 2 επιπλέον χρόνια το κατώτατο όριο συνταξιοδότησης, δηλαδή από τα 62 στα 64 χρόνια το 2030, συμβαδίζοντας (υποτίθεται) με την αύξηση του προσδόκιμου ζωής –ενός δείκτη, που όπως όλες ξέρουμε είναι βαθύτατα ταξικός. Η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης θα υλοποιηθεί με μια σταδιακή προσαρμογή ανάλογη της ηλικίας των εργαζομένων, καθώς θα προστίθενται τρεις μήνες στην ηλικία συνταξιοδότησης ανά έτος. Το όριο για την πλήρη συνταξιοδότηση (προς το παρόν) παραμένει στα 67 έτη και με προϋπόθεση πλέον 43 χρόνια εισφορών, αρχής γενομένης από το 2027, έναντι των 42, που θεσπίστηκαν δεκατρία μόλις χρόνια πριν. Επισπεύδεται δηλαδή η εφαρμογή του λεγόμενου νόμου «Τουραίν» του 2014, που προέβλεπε επιμήκυνση του χρονικού διαστήματος στη διάρκεια του οποίου ο εργαζόμενος καταβάλλει εισφορές στα συνταξιοδοτικά ταμεία. Το σημαντικό όμως είναι ότι με τον νέο νόμο δεν θα είναι πολλοί αυτοί που θα παίρνουν πλήρη σύνταξη πριν τα 67, αφού υπάρχει εκτεταμένη ανασφάλιστη εργασία και είναι δύσκολο για μια μερίδα εργαζομένων να έχει διαρκώς εξασφαλισμένα ένσημα.

Βασικό στοιχείο αυτού του νόμου είναι πως επιβαρύνει περισσότερο τους εργαζόμενους χωρίς πτυχίο πανεπιστημίου και τις γυναίκες, καθώς τις τιμωρεί για την απουσία από τη δουλειά λόγω της αναπαραγωγικής τους λειτουργίας (εγκυμοσύνη-μητρότητα) με αποτέλεσμα να πρέπει να καλύψουν το κενό με περισσότερα χρόνια δουλειάς. Αυτοί που ξεκινούν εργασία στα 18 (ή στα 16), καλούνται να εργαστούν περισσότερο και συνήθως σε χειρότερες δουλειές, ενώ το προσδόκιμο ζωής τους είναι πολύ χαμηλότερο από των αφεντικών. Ήδη το 25% του εργασιακού δυναμικού, που απασχολείται σε επισφαλείς θέσεις εργασίας, δεν καταφέρνει να πάρει παρά μειωμένες συντάξεις γύρω στα 700 ευρώ, εισόδημα εξαιρετικά χαμηλό για τις συνθήκες ζωής στη Γαλλία, ενώ το 1.200-1.300 θα είναι πολύ δύσκολο να επιτευχθεί, αφού θα είναι αναγκαίο να δουλεύει κανείς συνεχόμενα και χωρίς διακοπές λόγω ανεργίας

στη διάρκεια του εργάσιμου βίου του, τη στιγμή μάλιστα που, όπως ήδη αναφέραμε, υπάρχει εκτεταμένη μαύρη εργασία. Αυτό ακριβώς το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης, που περιλαμβάνει κυρίως τα δεύτερης και τρίτης γενιάς παιδιά μεταναστών από τα banlieues και το οποίο πλήττεται πιο άγρια από τις μεταρρυθμίσεις του ασφαλιστικού είναι που έλειπε τόσο από τις ογκώδεις διαδηλώσεις (αν και με μορφή «ειρηνικής παρέλασης») της πρώτης

φάσης όσο και από τις οδομαχίες και τα σαμποτάζ της δεύτερης φάσης, μετά τη χρήση του άρθρου 49.3.[10] Η αιτία θα πρέπει να αναζητηθεί στις πολύ χαμηλές προσδοκίες που τρέφει η μερίδα αυτή του γαλλικού προλεταριάτου: η αναμονή της σύνταξης σε κάποιο μακρινό μέλλον φαντάζει χίμαιρα τη στιγμή που στο σήμερα ακόμα και ο μισθός είναι ζητούμενο – κάτι αντίστοιχο, άλλωστε, παρατηρούμε και στην Ελλάδα.

Επιπλέον, για να δοθεί μια αίσθηση οριζοντιότητας (δηλαδή από-τα-πάνω ενοποίησης και προς-τα-κάτω ομογενοποίησης), ο νόμος που ψηφίστηκε εντάσσει αδιακρίτως σχεδόν όλους τους κλάδους στο ίδιο συνταξιοδοτικό σύστημα, καταργώντας πολλούς ειδικούς κανονισμούς και αποσκοπώντας στην εξίσωση των συντάξεων. Αφού πρώτα διαίρεσε τους εργαζόμενους σε επιμέρους κατηγορίες με διαφορετικά καθεστώτα ασφάλισης, έρχεται τώρα να τους ενοποιήσει, ώστε να μειώσει τα «προνόμια» των πιο «ακριβών», για το συνταξιοδοτικό σύστημα, ασφαλισμένων: πράγματι, διάφορα επαγγέλματα στα οποία είχε μέχρι σήμερα αναγνωριστεί βαθμός επικινδυνότητας (κάτι σαν τα βαρέα ανθυγιεινά, όπως θα λέγαμε εδώ) χάνουν αυτό το καθεστώς. Για παράδειγμα οι μηχανοδηγοί των τρένων, οι εργαζόμενοι στην εταιρεία μεταφορών του Παρισιού, οι εργαζόμενοι στην παροχή φυσικού αερίου και ηλεκτρικής ενέργειας, οι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες διάσωσης που μπορούσαν μέχρι τώρα υπό προϋποθέσεις να συνταξιοδοτηθούν με πλήρεις αποδοχές στα 57 δεν έχουν πια αυτή τη δυνατότητα (ανεβαίνουν αντίστοιχα μια διετία και πάνε στα 59).

10 Μετανάστες σε μονιμότερες θέσεις εργασίας συμμετείχαν, πάντως, στις απεργίες, ειδικά αυτές των ΜΜΜ.

«Η συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση είναι το δέντρο που κρύβει το δάσος»

Πολλοί εργαζόμενοι/ες, ασκώντας κριτική στον τρόπο που οργάνωσε τον απεργιακό αγώνα η «διασυνδικαλιστική», υποστηρίζουν ότι έπρεπε το περιεχόμενό του να εμπλουτιστεί και να συνδεθεί με γενικότερα αιτήματα γύρω από οριζόντιες αυξήσεις σε μισθούς και επιδόματα ανεργίας, καθώς σε κάποιους εργασιακούς χώρους υπήρχαν ήδη ή ξέσπασαν νέοι αγώνες με μισθολογικό περιεχόμενο. Πιο συγκεκριμένα, λένε ότι: *«Πρέπει να αυξήσουμε τους μισθούς. Είναι λάθος να φέρουμε κοντά τους φοιτητές, τους ανέργους και τους επισφαλείς εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα μόνο για το θέμα της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού συστήματος»*.[11] Η αίσθηση που μεταφέρουν είναι ότι χιλιάδες άνθρωποι εξεγέρθηκαν, και μάλιστα κυρίως νεολαίοι, έχοντας κατά νου, όχι μια μακρινή συνταξιοδότηση στα 62 ή στα 64 έτη, ούτε ένα υποθετικό μέλλον, αλλά ένα ολοένα πιο αφόρητο παρόν.

Γενική εκτίμηση, εξάλλου, είναι ότι οι κλαδικές απεργίες διαρκείας μισθολογικών διεκδικήσεων συνέβαλαν στην συντήρηση αγωνιστικού πνεύματος στα μεσοδιάστημα του Φεβρουαρίου, διάστημα κατά το οποίο οι αγώνες για το συνταξιοδοτικό υποχώρησαν, ώστε μην σβήσει το «συνταξιοδοτικό» κίνημα και έπαιξαν ρόλο στο να κηρυχθούν οι νέες γενικές απεργίες.[12] Για παράδειγμα οι πολυήμερες απεργίες στα βενζινάδικα-πρατήρια του ομίλου TotalEnergies που διεκδικούσαν αυξήσεις στους μισθούς και οι απεργίες στη συλλογή απορριμμάτων στο Παρίσι είχαν μεγάλη συμμετοχή (αλλά μικρότερη συμμετοχή για το συνταξιοδοτικό)[13]. Η απεργία διαρκείας των σκουπιδιάρηδων αντιμετωπίστηκε με επίταξη στην οποία οι εργαζόμενοι απάντησαν μαζεύοντας τα σκουπίδια στη διάρκεια της ημέρας και αδειάζοντάς τα ξανά στις γειτονιές (κυρίως τις «πλούσιες») τα βράδια.

Από τις 7 Μαρτίου και μετά η συμμετοχή στις πανεθνικές απεργίες και τις διαδηλώσεις που καλούσε η «διασυνδικαλιστική» αρχίζει να μειώνεται, μερικές μέρες μετά όμως αυξάνονται οι αυθόρμητες, «παράνομες» πορείες που ξεφυτρώνουν σε διάφορες γειτονιές και κινούνται αστραπιαία με μεγάλη συμμετοχή νεολαίων και οι οποίες συχνά καταλήγουν σε συνελεύσεις που στήνονται ακόμα και στη μέση της νύχτας σε μια πλατεία ή στην άκρη ενός δρόμου –παρακαταθήκη από το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και χαρακτηριστική απόδειξη της γενίκευσης των αυτόνομων μορφών προλεταριακής δράσης.

Η νύχτα ψήφισης βάσει του άρθρου 49.3 στις 16/3 ήταν νύχτα εξέγερσης, η οποία εγκαινίασε μια μακριά σειρά από άμεσες δράσεις εναντίον καπιταλιστικών στόχων σε ένα σύνολο πόλεων σε ολόκληρη την επικράτεια. Οι πρακτικές των Κίτρινων Γιλέκων αναβίωσαν από τους

11 « La grève générale ne tombera pas du ciel » : le Réseau pour la grève générale se structure pour durer (revolutionpermanente.fr)

12 Για μια διεξοδική επισκόπηση των κλαδικών απεργιών διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς μπορεί καμιά να ανατρέξει εδώ: https://www.revolutionpermanente.fr/Enquete-Une-troisieme-vague-de-greve-pour-les-salaires-deferle-dans-toute-la-France

13 Η απεργία αυτή έτρεξε παράλληλα με την απεργία των εργατών σε αρκετά διυλιστήρια τόσο της TotalEnergies αλλά και άλλων εταιρειών κατά της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού συστήματος (μόνο, και όχι για αυξήσεις μισθών, καθώς αυτές είχαν κερδηθεί στο προηγούμενο κύμα απεργιών στα διυλιστήρια, το φθινόπωρο του 2022). Οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια μετά από 3 εβδομάδες κυλιόμενων απεργιών στην άντληση αλλά ενεργοποιώντας περισσότερο τα μπλοκαρίσματα στις αποθήκες και την φορτοεκφόρτωση βρέθηκαν αντιμέτωποι με την επίταξη, οπότε ενέτειναν τα μπλοκαρίσματα (π.χ. στα διυλιστήρια της Χάβρης) με τη συμμετοχή στις περιφρουρήσεις φοιτητών, ακόμα και λεσβιών φεμινιστριών. Ως αποτέλεσμα οι απεργίες συνδυαστικά σε πρατήρια και διυλιστήρια στέγνωσαν τη Γαλλία και ειδικότερα το Παρίσι από καύσιμα, διαταράσσοντας ακόμα και τις πτήσεις στο αεροδρόμιο Paris-Orly για τουλάχιστον 2 ημέρες. Οι πολυήμερες απεργίες στους κλάδους των πετροχημικών και του φυσικού αερίου για το συνταξιοδοτικό σε συνδυασμό με την απεργία των λιμενεργατών στο λιμάνι Fos-Lavera που εμπόδισε την εκφόρτωση αργού πετρελαίου συνέβαλλαν στις ακραίες ελλείψεις.

απεργούς-διαδηλωτές και υιοθετήθηκαν σε μεγάλη κλίμακα ανανεώνοντας και εμπλουτίζοντας τη δυναμική του αγώνα. Η χρήση του άρθρου 49.3 εξόργισε μεγάλη μάζα εργαζομένων και τους έστρεψε απέναντι στο πολιτικό σύστημα. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Ζαν Γκαρίγκ στη Le Monde, *«παρατηρείται μια μαζική απόρριψη, που αφορά όχι μόνο την εκτελεστική εξουσία, αλλά όλους τους θεσμικούς παράγοντες, ακόμη και τη νομιμότητα του δημοκρατικού μας συστήματος»*. Αυτό οδήγησε στο να δραστηριοποιηθούν εργαζόμενοι που όπως δήλωναν δεν είχαν κατεβεί ποτέ πριν σε απεργιακό αγώνα και πυροδότησε νέες απεργίες που επίσης δεν περιορίστηκαν στο αίτημα της απόσυρσης της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, αλλά διατύπωσαν και μισθολογικά αιτήματα, όπως ο απεργιακός αγώνας σε οκτώ κέντρα της AmazonFrance logistics.

Το κοινοβουλευτικό παιχνίδι της ακροαριστερής ομάδας Liot και της Εθνικής Συσπείρωσης της Λεπέν που κατέθεσαν, η καθεμιά για λογαριασμό της, πρόταση μομφής της κυβέρνησης (η πρώτη, στην ψηφοφορία που έγινε στις 20 Μαρτίου στην Εθνοσυνέλευση, απορρίφθηκε με διαφορά μόλις 9 ψήφων), ώστε να παρουσιαστούν ως οι εξ αριστερών και εκ δεξιών, αντίστοιχα, προστάτες του λαού δεν συγκίνησε την εργατική τάξη· το 61% των Γάλλων δήλωσε ότι ήθελε συνέχιση των κινητοποιήσεων ανεξάρτητα από το τι θα γινόταν στο Κοινοβούλιο. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις συναντήθηκαν με το κίνημα των *«Εξεγέρσεων της Γης»* κατά της υπερθέρμανσης του πλανήτη που αγωνίζεται ενάντια στην κατασκευή δεξαμενών (méga-bassines) αποστράγγισης υπόγειων αποθεμάτων νερού, εκσυγχρονιστικά έργα υποδομών που έχουν στόχο τη διασφάλιση της κερδοφορίας των μεγάλων αγροβιομηχανικών επιχειρήσεων.[14]

Ωστόσο, παρά τη μαζική και δυναμική Πρωτομαγιά η διασυνδικαλιστική ένωση καλεί σε κινητοποίηση μετά από ένα μήνα και πλέον κάτι που κατεβάζει τις στροφές του κινήματος, ενώ

14 Οι Εξεγέρσεις της Γης (SLT) είναι κίνημα που δημιουργήθηκε τον Μάρτιο του 2021 ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Συγκεντρώνει έναν συνασπισμό συνδικάτων, αγροτών, πολιτών, συλλογικοτήτων, ΜΚΟ, τοπικών ομάδων, αποφασισμένων να αγωνιστούν. Μεταξύ των υπογραφόντων του ιδρυτικού της κειμένου είναιοργανώσεις όπως η Confédération Paysanne, οι Φίλοι της Γης ή η Attac France και η Extinction Rebellion. Το κίνημα καλεί για «μια ριζική αλλαγή», μια «εξέγερση» η οποία «θα μπορούσε να καταστήσει δυνατή την αναχαίτιση της υπερθέρμανσης του πλανήτη και την 6η μαζική εξαφάνιση ειδών που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη». Στις 25 Μαρτίου σε «απαγορευμένη» διαδήλωση ενάντια στην κατασκευή μεγα-δεξαμενής στο Σεν-Σολίν γίνονται συγκρούσεις σώμα με σώμα μεταξύ διαδηλωτριών και 3.000 μπάτσων οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό εκατοντάδων διαδηλωτριών/ών και μεταξύ αυτών τραυματίστηκε σοβαρά ο Serge D. του οποίου η ζωή βρίσκεται ακόμα σε κίνδυνο. Περισσότερα για τον θανάσιμο τραυματισμό του συντρόφου Σερζ βλ. την μπροσούρα: Εξέγερση στη Γαλλία εδώ: https://www.athens.indymedia.org/post/1625098/.

την επομένη της πρωτομαγιάτικης πορείας με τους δεκάδες τραυματισμένους αστυνομικούς οι συνδικαλιστικές ενώσεις έσπευσαν ατάκτως να ανταποκριθούν στο κάλεσμα για διαπραγματεύσεις της πρωθυπουργού Μπορν ελπίζοντας να ενδυναμώσουν τους εν αμφισβητήσει μηχανισμούς τους. Ορίζοντας είναι πια η νέα ημέρα απεργίας στις 6 Ιουνίου, δύο ημέρες πριν από την εξέταση του νομοσχεδίου του LIOT, το οποίο στοχεύει στην κατάργηση του άρθρου 7 του νόμου που δημοσιεύθηκε στις 14 Απριλίου. Και μέχρι τότε, καθ 'όλη τη διάρκεια του Μαΐου τα συνδικάτα ζητούν πολλαπλασιασμό των πρωτοβουλιών[15], χωρίς να προτείνουν ενδιάμεσες ημερομηνίες, για εθνικές απεργίες.

Καμιά ένταση δεν έχει επιλυθεί. Τουναντίον είναι πολλά τα ζητήματα που εκκρεμούν, όπως το gentification ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2024, οι συνεπαγόμενες εξώσεις και η καταστροφή δημόσιων χώρων, τα «αναπτυξιακά» έργα είτε στα banlieues (βόρεια προάστια του Παρισιού) είτε στο Sainte-Soline και αλλού, οι μεταρρυθμίσεις στα εργασιακά και το αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο, το οποίο η κυβέρνηση αναγκάστηκε στη σκιά της κοινωνικής αναταραχής να το μεταφέρει το φθινόπωρο. Και όλα αυτά ενώ η καταστολή ολοένα και κλιμακώνεται. Το γαλλικό προλεταριάτο έδειξε ότι μοιάζει με «φλόγα δίπλα σε φιάλη υγραερίου». Είναι στο χέρι της τάξης μας να σηκώσει το γάντι όλων αυτών των προκλήσεων και να απαντήσει με αυτό που ξέρει καλύτερα να κάνει: τον ταξικό πόλεμο!

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία

και την κλεισούρα

25/6/2023

15 Από τις 18 Απριλίου έχει κηρυχτεί ένα «πανεθνικό» πρόγραμμα δημιουργίας «ταραχής» (zbeul) στο οποίο περιλαμβάνονται διάφορες δράσεις, όπως οι «κατσαρολάδες», αλλά όχι... η σωματική βία ενάντια σε υπουργούς, υφυπουργούς βουλευτές/τριες, αλλά μόνο του κυβερνώντος κόμματος... Λεπτομέρειες εδώ: https://100joursdezbeul.fr/

Θα είναι ή αυτός ή... Εμείς![16]

Να είσαι ριζοσπάστης σημαίνει να πιάνεις τα πράγματα από τη ρίζα. Η ρίζα για τον άνθρωπο είναι, όμως, ο ίδιος ο άνθρωπος.

Καρλ Μαρξ

Ο Μακρόν είναι μια προσωπικότητα εγγενώς αυταρχική, αφελής και βίαιη, που δεν ανέχεται κανέναν να του αντιστέκεται. Από το βάθρο της παντοδυναμίας του και απέναντι σε *Αυτούς που είναι απλά ένα τίποτα*, έχει αποδείξει στο παρελθόν τι είναι ικανός να κάνει. Πριν από λίγους μήνες, ο υπουργός Εσωτερικών της κυβέρνησής του προκήρυξε διαγωνισμό ύψους 38 εκατομμυρίων ευρώ για την ανανέωση των αποθεμάτων χειροβομβίδων [ελαστικών σφαιριδίων (GMD)] για την *«κάλυψη των αναγκών της επόμενης τετραετίας»*... Τον Δεκέμβριο, η δικαιοσύνη του γαλλικού κράτους αθώωσε τον αστυνομικό που ακρωτηρίασε το μάτι ενός απλού διαδηλωτή κατά τη διάρκεια του κινήματος κατά του Εργασιακού Νόμου (2016) και έχασε την όρασή του. Ξέρουμε ήδη τι να περιμένουμε. Εξάλλου, ο Μακρόν θεωρεί το «συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο» βασικό στοιχείο της δεύτερης θητείας του, η οποία, όπως και η προηγούμενη, είναι αφιερωμένη στην υπηρεσία των πλουσίων και των ισχυρών. Μπορούμε κάλλιστα να θεωρήσουμε ότι έχει σκοπό να φέρει με εκδικητικότητα εις πέρας την εν λόγω υπόθεση! Εκτός αν...

Είναι ο κοινωνικός πόλεμος

Ας μη χανόμαστε σε περιττές ερμηνείες. Εξαρχής, η «μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού» δεν είναι παρά μια ληστεία που καλύπτεται από μια κομπανία πολιτικών της δεξιάς και της αριστεράς. Η *σύνταξή* μας δεν είναι μια δεκάρα που βάλαμε στην άκρη για να την πάρουμε ως αντάλλαγμα όταν ολοκληρώσουμε τη θητεία μας, ούτε το ανταποδοτικό αναβαλλόμενο αντίτιμο των εισφορών μας· *η σύνταξη* είναι ο υπό παράταση μισθός μας που υπολογίζεται αναλογικά με ένα συγκεκριμένο ποσό αναφοράς. Υπό το καθεστώς της καπιταλιστικής συσσώρευσης και της μισθωτής δουλείας, η στοχοποίηση των συντάξεων ή των επιδομάτων ανεργίας ισοδυναμεί για το κεφάλαιο με αύξηση του επιπέδου εκμετάλλευσης της εργασίας τόσο σχετικά όσο και απόλυτα. *Μια πραγματική ληστεία* όπως λένε κάποιοι, η οποία, ωστόσο, παίρνει μια ιδιαίτερη έκφραση. Είναι ακριβώς αυτή τη στιγμή της ύπαρξής μας, όταν τα σώματά μας έχουν γίνει πιο ευάλωτα και η υγεία μας είναι σε μεγάλο βαθμό κατεστραμμένη από την πολυετή εκμετάλλευση, που ο Μακρόν και η παρέα του σκοπεύουν να μας καταφέρουν ένα παραπάνω χτύπημα. Το τελευταίο, πριν μας πετάξουν στον λάκκο...

Να τους συντρίψουμε για να μην μας τσακίζουν πια!

Θα νικήσουμε αυτή την κυβέρνηση μόνο αν καταφέρουμε, όπως έγινε με το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων, να ανατρέψουμε τα σχέδιά της, να γίνουμε απρόβλεπτοι και να της εμπνεύσουμε φόβο. Για να το πετύχουμε αυτό, ας διδαχτούμε από τους τελευταίους αγώνες στο πεδίο του

16 [ΣτΜ] Προκήρυξη για την απεργία στις 19 Γενάρη 2023 των συντρόφων και συντροφισσών της ομάδας La Mouette Enragée (Ο Οργισμένος Γλάρος) από την παραθαλάσσια πόλη Boulogne-sur-Mer στη βόρεια Γαλλία.

Το πρωτότυπο κείμενο στη γαλλική γλώσσα μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο:: https://lamouetteenragee.noblogs.org/post/2023/01/26/3136/

ταξικού πολέμου. Η απεργία είναι φυσικά το απαραίτητο όπλο. Η απεργία πρέπει να ριζώσει άμεσα σε στρατηγικούς τομείς όπως η ενέργεια, οι μεταφορές και οι επικοινωνίες. Πρέπει να μας επιτρέψει να καταλάβουμε γρήγορα μια θέση ισχύος, αλλά αυτό το σενάριο από μόνο του δεν θα είναι επαρκές ή ικανοποιητικό. Και προσοχή, ο χρόνος τελειώνει!

Τον Δεκέμβριο, η απεργία των ελεγκτών της SNCF, η οποία είχε πλειοψηφία 90%, και η οποία ξεκίνησε και ελέγχθηκε από τη βάση, πίεσε άμεσα τη διοίκηση της εταιρείας και πανικόβαλε τον Υπουργό Μεταφορών. Μέσα στη βλακεία του ο Clément Beaune κατήγγειλε το κίνημα ως κίνημα «εκτός κοινωνικού διαλόγου». Για πρώτη και μοναδική φορά, μια αλήθεια έβγαινε από το στόμα ενός πολιτικού. Μόνο μια δυναμική αυτού του είδους, μαζική κινητοποίηση, η οποία ωθείται και ελέγχεται από μια αποφασιστική βάση και ξεφεύγει από τους ελιγμούς των μηχανισμών, θα μας επιτρέψει να ματαιώσουμε τις απόπειρες διαίρεσής μας που γρήγορα θα ευδοκιμήσουν ανάμεσά μας. Το κράτος δεν φοβάται τίποτα πιο πολύ από αυτό που του είναι εντελώς ξένο!

Να καταργήσουμε τον καπιταλισμό με την κοινωνική επανάσταση!

Ας μην γελιόμαστε, αν είναι τόσο ισχυρή η εναντίωση απέναντι στον Μακρόν αυτή τη στιγμή, δεν είναι επειδή αυτός είναι χειρότερη μαριονέτα από τους προκατόχους του, είναι μόνο επειδή το μέτρο που νομοθετεί αποκρυσταλλώνει μέσα του όλα τα δεινά που εκατομμύρια από εμάς βιώνουμε καθημερινά, στο εργοστάσιο, στο γραφείο, στα εργοτάξια, στις υπηρεσίες υγείας και παντού. Αυτά τα βάσανα είναι οι συνέπειες της καπιταλιστικής κοινωνικής σχέσης, μιας σχέσης εκμετάλλευσης και κυριαρχίας που δεν έχει να προσφέρει τίποτα άλλο παρά τη μαζική αναισθησία με τα Prozac και τις σειρές του Netflics[17], το μίσος του καθενός εναντίον όλων, τη γενικευμένη επιτήρηση και την επέκταση του πολέμου... Ο καπιταλισμός και το θανατηφόρο έργο του μας οδηγούν από καταστροφή σε καταστροφή προς την άβυσσο. Ακόμα, λοιπόν, κι αν κερδίσουμε τον Μακρόν –και πρέπει να κερδίσουμε– θα είναι μόνο ένα βήμα προς τη ζωτική ανασυγκρότηση μιας συλλογικής και διεθνούς δυναμικής που θα επαναφέρει το ζήτημα της κοινωνικής μας χειραφέτησης στο επίκεντρο των ζητημάτων που έχουμε μπροστά μας.

Δεν είμαστε τίποτα... Ας γίνουμε τα πάντα!

Boulogne-sur-mer, 15/01/2023

-La Mouette Enragée

17 [ΣτΜ] Λογοπαίγνιο με το «Netflix» και το «flics» που σημαίνει μπάτσοι. Ενδεχομένως εννοεί τις αστυνομικές σειρές της εν λόγω καθηλωτικής πλατφόρμας· σύμβολο παρεμπιπτόντως και της καθημερνιότητας του «μένουμε σπίτι», κατά την πρώτη φάση της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας.

Ας αναλάβουμε δράση όλοι/ες μαζί και άμεσα![18]

Μάχη για τη νίκη σημαίνει οργάνωση στη βάση

– Ο Μακρόν δεν θα τα παρατήσει! Προς το παρόν κρύβεται πίσω από τη θεσμική νομιμότητα, κάτι εντελώς αναμενόμενο στα πλαίσια ενός «κανονικού»… ταξικού πολέμου..

Όσοι ισχυρίζονται ότι ένα δημοκρατικό κράτος οφείλει να ακούει τη φωνή του λαού κάνουν λάθος και χάνουν τον χρόνο τους. Φυσικά, σε ένα δημοκρατικό κράτος η έκφραση των συμφερόντων των υποτελών όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά θεωρείται και άξια σεβασμού: το δικαίωμα της ψήφου, το δικαίωμα της απεργίας, το δικαίωμα της διαδήλωσης... αλλά αυτός ο νομοθετικός μηχανισμός είναι διαμορφωμένος με τέτοιο τρόπο ώστε να μην φτάσουν ποτέ να θιγούν τα θεμελιώδη συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Όσο η αστική τάξη βρίσκει κάτι για να συμβιβαστεί με τις τάξεις των από κάτω, παριστάνει την πιο καλοσυνάτη αφέντρα. Αν όμως διαπιστώσει ότι τα σχέδιά της αντιμετωπίζουν προβλήματα, αλλάζει το βιολί.

Για τον σκοπό αυτό, έχει στη διάθεσή της ένα οπλοστάσιο κατάλληλων νόμων και, αν χρειαστεί, το γκλομπ, τα δικαστήρια και τη φυλακή. Για παράδειγμα, οι CRS (ΣτΜ: τα γαλλικά ΜΑΤ) εισέβαλαν πρόσφατα στα campus του Πανεπιστημίου του Στρασβούργου και της EHESS (ΣτΜ: Σχολή Ανωτάτων Σπουδών στις Κοινωνικές Επιστήμες) στο Παρίσι, κάνοντας προσαγωγές και συλλαμβάνοντας φοιτητές/τριες που έκαναν μια κινητοποίηση[19]. Και αυτό είναι μόνο η αρχή...

18 [ΣτΜ] Προκήρυξη για την απεργία στις 31 Γενάρη των συντρόφων και συντροφισσών της ομάδας La Mouette Enragée (Ο Οργισμένος Γλάρος) από την παραθαλάσσια πόλη Boulogne-sur-Mer στη βόρεια Γαλλία.

Το πρωτότυπο κείμενο στη γαλλική γλώσσα μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο: https://lamouetteenragee.noblogs.org/post/2023/01/29/retraites-tract-pour-la-greve-du-31-janvier-2023-macron-ne-lachera-rien-a-moins-que/

19 [ΣτΜ] Οι σύντροφοι/ισσες αναφέρονται στο γεγονός της Πέμπτης 19 Ιανουαρίου 2023, όταν μετά τη λήξη της διαδήλωσης ενάντια στη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος στην Place Kléber, γύρω στους 100 φοιτητές/τριες συνέχισαν την κινητοποίηση διοργανώνοντας γύρω στις 17.00, μια γενική συνέλευση στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου. Μια ώρα αργότερα, τα ΜΑΤ (CRS) καλεσμένα από τον πρόεδρο της πανεπιστημιούπολης εισέβαλαν και εκκένωσαν το αμφιθέατρο.

Μια εβδομάδα αργότερα, στις 23 Ιανουαρίου, συλλαμβάνονται εντός του campus περίπου 29 άτομα που φοιτούν στην EHESS (École des hautes études en sciences sociales) στο Aubervilliers, συμπεριλαμβανομένων τριών μελών του συνδικάτου Solidaires étudiants. Τους μπάτσους κάλεσε ο πρόεδρος της πανεπιστημιούπολης (ο μόνος που μπορεί να ζητήσει την παρέμβαση της αστυνομίας, σύμφωνα με το άρθρο L712-2 του Κώδικα Εκπαίδευσης), αν και καταδικάστηκε άμεσα για αυτό, όταν οι φοιτήτριες και οι φοιτητές

Ας σταματήσουμε τη μηχανή παραγωγής!

– *Ήμαστε δύο εκατομμύρια στους δρόμους στις 19 Ιανουαρίου*! ενθουσιάζονται κάποιοι. Ήμαστε πολυάριθμοι, είναι αλήθεια. Αλλά, μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου, το Κεφάλαιο δεν τρέφεται ούτε με ψηφίσματα σε συνελεύσεις ούτε με πορείες, αλλά μπουκώνεται αποκλειστικά με την εργασία που εκμεταλλεύεται και εξουσιάζει, στην προκειμένη περίπτωση τη δική μας! Και η πείνα του είναι ακόρεστη, όπως δείχνουν οι πρόσφατες επιθέσεις της κυβέρνησης στα επιδόματα ανεργίας και στις συντάξεις. Για να κάνουμε τον Μακρόν και την αστική τάξη να λυγίσουν δεν αρκεί, δυστυχώς, να διαδηλώνουμε μαζικά στους δρόμους του Παρισιού ή άλλων πόλεων. Για να το πετύχουμε αυτό, πρέπει πρώτα να τους στερήσουμε την εργασία, το εμπόρευμα και επομένως το κέρδος. Η απεργία είναι το πρώτο όπλο που διαθέτουμε. Η απεργία πρέπει επομένως να επεκταθεί σε όλους τους τομείς της παραγωγής και των υπηρεσιών ανεξαιρέτως. Αλλά για να είναι αποτελεσματική, πρέπει να σταματήσει άμεσα τη συσσώρευση του κεφαλαίου αποδιοργανώνοντας την καθημερινή ζωή σε όλες τις υλικές και πρακτικές της πτυχές: χρόνο, κυκλοφορία, μεταφορές, επικοινωνία... Η απεργία πρέπει να γίνει ξανά η στιγμή της ρήξης όπου εμείς, οι παραγωγοί, θα αποσπάσουμε την εξουσία από την αστική τάξη και τους πολιτικούς της, παίρνοντας πίσω τον έλεγχο της ζωής μας. Η απεργία πρέπει να ξαναγίνει η συγκεκριμένη στιγμή όπου η ισορροπία δυνάμεων αντιστρέφεται, όπου αμφισβητούμε τη (μη) νομιμότητά τους, αποδεικνύοντας με πράξεις ότι *Εμείς είμαστε τα πάντα!* και αυτοί είναι ένα τίποτα! Το παιχνίδι αρχίζει και όλα είναι δυνατά!

Να μην περιμένουμε τη σύνταξη για να απελευθερωθούμε από την εργασία και το κεφάλαιο

– Όλοι το νιώθουμε, παρά τις αμφιταλαντεύσεις: αυτή η κινητοποίηση εμπεριέχει κάτι που υπερβαίνει την απλή άρνηση ενός κυβερνητικού νομοσχεδίου. Κάτι συμβαίνει αυτήν τη στιγμή, στο οποίο οφείλουμε να δώσουμε περαιτέρω μορφή και περιεχόμενο... Θα μπορούσε να είναι ότι επιτέλους οι γυναίκες και οι άνδρες της τάξης μας έχουν αρχίσει πλέον να μην δείχνουν συγκατάβαση, να μην υποχωρούν πια. Και αυτό είναι που ανησυχεί την εξουσία... Το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων –παρά το γεγονός ότι χαρακτηρίστηκε από κάποια όρια– έσκισε για λίγο το πέπλο που κρύβει την πραγματικότητα των ταξικών σχέσεων που δομούν αυτή την κοινωνία. Διεκδικώντας μέσα από τη δράση να μπορούμε να ζούμε με αξιοπρέπεια και να αποφασίζουμε στη βάση, αυτή η δυναμική αναστήλωσε τα θεμέλια ενός εργατικού κινήματος που είχε πάθει αμνησία και είχε καταντήσει γερασμένο και αδύναμο. Αν, όπως ελπίζουμε, ο αγώνας που έχει αρχίσει να εξελίσσεται σαλπίζει το εγερτήριο για το στρατόπεδό μας, τότε πρέπει να αδράξουμε αυτήν την ευκαιρία και να φέρουμε αυτό το έργο εις πέρας μέχρι τέλους, όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένα.

επιχείρησαν την κατάληψη ενός συνεταιριστικού/ πολιτιστικού χώρου εντός του campus διαμαρτυρόμενες/ οι ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, καθώς και κατά του πιο πρόσφατου επεισοδίου της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης που αφορά στη διαλογή των μεταπτυχιακών φοιτητριών/ών υπό τον κωδικό "Mon Master". Κατόπιν οι μπάτσοι περικύκλωσαν το campus και απέκλεισαν την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο στους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Αυτές δεν είναι οι μοναδικές περιπτώσεις που το κράτος εφαρμόζει πλέον το δόγμα μηδενικής ανοχής απέναντι στις καταλήψεις πανεπιστημιακών χώρων, πρακτική που εφαρμόζεται εδώ και δεκαετίες σε αυτούς τους χώρους –και όχι μόνο– από το ανταγωνιστικό κίνημα. Οι αρχές των πανεπιστημίων εκμεταλλεύονται τη νομιμοποίηση της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια της covid-19 και ή κηρύσσουν λοκ-άουτ στις σχολές όταν αντιλαμβάνονται ότι οι φοιτήτ(ρι)ές ετοιμάζονται για καταλήψεις ή όπως στην παραπάνω περίπτωση καλούν τους μπάτσους οι οποίοι και περικυκλώνουν τα campus, αποτρέποντας επίδοξους καταληψίες φοιτητές ή φοιτήτριες να προσεγγίσουν. La macronie, bientôt finie? (lundi.am)

- Στην πραγματικότητα είναι το ζήτημα της εργασίας που τίθεται στο επίκεντρο με τη «συνταξιοδότηση». Όχι η εργασία με την ανθρωπολογική της έννοια, αλλά η μισθωτή εργασία, η εκμεταλλευόμενη εργασία, η κυριαρχούμενη εργασία και φυσικά το νόημα, ή μάλλον η ανοησία που υποκρύπτει η δικτατορία του κεφαλαίου. Για να γεμίσουμε το ψυγείο, εκατομμύρια από εμάς είμαστε αναγκασμένες να ξεπουλιόμαστε καθημερινά σε ένα αφεντικό, είτε είναι μικρό, είτε μεγάλο, είτε ιδιωτικό, είτε δημόσιο, είτε καλό, είτε καθίκι, είτε ένα αφεντικό που μας είναι άγνωστο και αόρατο... Υπομένουμε την αλαζονεία ανίκανων, δειλών και διεστραμμένων μικρο-μάνατζερ. Υποτασσόμαστε στις επιταγές πρότζεκτ, στόχων, ερευνών, στατιστικών... και με τι σκοπό; Με μοναδικό σκοπό την αύξηση της υλικής δύναμης και του πλούτου των μελών μίας και της αυτής κοινωνικής τάξης. Η αστική τάξη έχει φάει τα ψωμιά της, και, πάνω από όλα, κλέβει τα δικά μας! Ας μην περιμένουμε άλλο, η καθεμιά στην ουρά για να ξεφύγουμε από τα νύχια της με αντάλλαγμα μια συνταξιοδότηση που δεν ξέρουμε πότε και αν θα έρθει! Ας αναλάβουμε δράση όλες μαζί και τώρα αμέσως!

Δεν είμαστε τίποτα... Ας γίνουμε τα πάντα!

Boulogne-sur-Mer, 29/01/2023

-La Mouette Enragée

Το να τα γαμήσουμε όλα είναι πια ζωτικής σημασίας[20]

Δελτίο τύπου n°92 – Απρίλιος 2023

Οι εργάτες δεν είχαν πλέον άλλη επιλογή: έπρεπε είτε να πεθάνουν της πείνας είτε να χτυπήσουν. Απάντησαν στις 22 Ιουνίου [1848] με μια τρομερή εξέγερση στην οποία δόθηκε η πρώτη μεγάλη μάχη μεταξύ των δύο τάξεων που διαιρούν τη σύγχρονη κοινωνία. Ήταν ένας αγώνας για τη διατήρηση ή τον αφανισμό του αστικού καθεστώτος. Το πέπλο που έκρυβε τη Δημοκρατία ξεσκίστηκε. Ξέρουμε ότι οι εργάτες, με απαράμιλλο θάρρος και ευφυΐα, χωρίς ηγέτες, χωρίς κοινό σχέδιο, χωρίς μέσα, στο μεγαλύτερο μέρος τους χωρίς όπλα, επί πέντε ημέρες κρατούσαν σε θέση υποχώρησης τον στρατό, την κινητή φρουρά, την παρισινή εθνοφρουρά καθώς και την εθνοφρουρά που ήρθε από τις επαρχίες. Είναι γνωστό ότι η αστική τάξη, για τη θανάσιμη αγωνία που πέρασε, αποζημιώθηκε με μιαν ανήκουστη κτηνωδία και σφαγίασε περισσότερους από 3.000 αιχμαλώτους. Οι επίσημοι αντιπρόσωποι της γαλλικής δημοκρατίας ήταν σε τέτοιο βαθμό αιχμάλωτοι της ρεπουμπλικανικής ιδεολογίας, που μόνο μερικές εβδομάδες αργότερα άρχισαν να διαισθάνονται τη σημασία της μάχης του Ιουνίου. Σαν να 'χαν απονευρωθεί από τον καπνό του μπαρουτιού που μέσα του εξαϋλώθηκε η φανταστική τους Δημοκρατία […] Το προλεταριάτο, μετατρέποντας τον τάφο του σε λίκνο της αστικής δημοκρατίας, ανάγκασε την τελευταία να παρουσιαστεί στην καθαρή της μορφή, σαν το Κράτος που ο ομολογημένος σκοπός του είναι η διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, της σκλαβιάς της εργασίας. Έχοντας διαρκώς μπρος στα μάτια της το γεμάτο ουλές αδυσώπητο και ακατανίκητο εχθρό της – ακατανίκητο, γιατί η ύπαρξή του είναι ο όρος της δικής της ζωής– η λυτρωμένη απ' όλα τα δεσμά αστική κυριαρχία, ήταν επόμενο να μετατραπεί αμέσως σε αστική τρομοκρατία.

Καρλ Μαρξ, *Οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία, 1850*

20 [ΣτΜ] Το πρωτότυπο κείμενο στη γαλλική γλώσσα μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο: https://garap.org/communiques/communique92.php. Όλες οι υποσημειώσεις στην παρούσα μετάφραση είναι δικές μας.

Όταν πιστεύει κανείς σε αυτή τη δημοκρατική και ρεπουμπλικανική τάξη, οι αγέλες δεν υπερισχύουν των αντιπροσώπων του λαού. Και ο όχλος, ό,τι κι αν είναι, δεν έχει καμία νομιμοποίηση απέναντι στον λαό που εκφράζεται κυρίαρχα μέσω των εκλεγμένων αντιπροσώπων του.

Εμανουέλ Μακρόν, 21 Μαρτίου 2023

Εφόσον δεν έχουμε λύσει το πρόβλημα της ανεργίας στη χώρα μας, ειλικρινά θα ήταν αρκετά υποκριτικό να μεταθέσουμε το νόμιμο όριο ηλικίας. Όταν, σήμερα, έχουμε χαμηλά προσόντα, όταν ζούμε σε μια περιοχή που αντιμετωπίζει δυσκολίες με τη βιομηχανία, όταν οι ίδιοι βρισκόμαστε σε δυσχέρεια, όταν έχουμε μια κατακερματισμένη καριέρα, μακάρι να φτάσουμε κιόλας στα 62 χρόνια! Αυτή είναι η πραγματικότητα της χώρας μας. Άρα, λοιπόν, τι θα πούμε: «Τώρα πρέπει να το πάμε στα 64 χρόνια»; Εδώ ήδη δεν ξέρετε τι να κάνετε μετά τα 55 χρόνια. Σας λένε: «Οι δουλειές δεν είναι πλέον καλές για εσάς». Αυτή είναι η πραγματικότητα. Αυτός είναι ο αγώνας που δίνουμε. Πρέπει πρώτα να κερδίσουμε αυτόν τον αγώνα πριν πάμε να εξηγήσουμε στον κόσμο: «Καλοί μου φίλοι, δουλέψτε περισσότερο, είναι το νόμιμο όριο!» Θα ήταν πολύ υποκριτικό αλλιώτικα.

Εμανουέλ Μακρόν, 25 Απριλίου 2019

Είσαι τόσο τυχερός που κάθεσαι εκεί, ορκίζομαι, θα σου διέλυα τα πόδια, αλλά κυριολεκτικά, ε; Μπορώ να σου πω ότι σπάσαμε μερικά σαγόνια και αγκώνες. Εσένα, θα σου έσπαγα τα πόδια […] Ξέρεις, μπορώ να έρθω να κοιμηθώ μαζί σου, αν θέλεις […] Εντάξει. Όποιος καυλώσει πρώτος, γαμάει τον άλλον; […] Και, όταν ξανάρθουμε, μην ανησυχείς που δεν θα μπεις στην κλούβα που σε πάει στο αστυνομικό τμήμα: θα μπεις σε ένα άλλο πραματάκι που λέγεται ασθενοφόρο που σε πάει στο νοσοκομείο, μεγάλε, μην ανησυχείς […] Χτυπάμε το black bloc όλη μέρα, φίλε, και μπορώ να σου πω ότι έχουν αρχίδια όταν έρχονται. Λοιπόν, μετά, επιστρέφουν κλαίγοντας στις γιαγιάδες τους… Μαζεύουν και τα δόντια τους.

Ένας αστυνομικός της BRAV-M[21] μιλάει σε έναν συλληφθέντα διαδηλωτή, Παρίσι, 20 Μαρτίου 2023

Είμαι επικεφαλής μιας κυβέρνησης που αποτελείται από ηλίθιους.

Elisabeth BORNE, Πρωθυπουργός

Ο Λουδοβίκος 16ος, ο Λουδοβίκος 16ος αποκεφαλίστηκε! Μακρόν, Μακρόν, μπορούμε να το ξανακάνουμε!

Τρέχον σύνθημα

21 Τα σώματα BRAV-M (Brigades de répression des actions violentes motorisées, Μηχανοκίνητες ταξιαρχίες καταστολής βίαιων ενεργειών – παρόμοια με τα εγχώρια σώματα της Δράσης) είναι κινητές ταξιαρχίες που αποτελούνται από ζευγάρια μοτοσικλετιστών και παρεμβαίνουν στο Παρίσι κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων για να τις διαλύσουν και να προβούν σε συλλήψεις. Δημιουργήθηκαν στις αρχές του 2019 για να αντιμετωπίσουν το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και είναι ιδιαίτερα βίαια.

Χρήση του [άρθρου] 49.3, πολεμικές προεδρικές δηλώσεις: οι πολλοστές μακρονικές προκλήσεις ξεχειλίζουν το ποτήρι της προλεταριακής οργής

Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια μακρονιστική κλίκα που ενώ ήδη περιβάλλεται πανταχόθεν από αμέτρητες δικαστικές υποθέσεις (Benalla, Ferrand, Kohler, Dupont-Moretti, Darmanin …), ενώ πάνω από το 70% του πληθυσμού και το 93% των εργαζομένων αντιτίθενται στην παράταση από τα 62 στα 64 χρόνια της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησης (θυμόμαστε με συγκίνηση τον ρουφιανοδημοσιογράφο που έκανε δημοσκόπηση στον δρόμο και, αποκαρδιωμένος, παραδέχτηκε μπροστά στην κάμερα τη δυσκολία του να βρει ανθρώπους εχθρικά διακείμενους στις απεργίες), και ενώ επιπλέον λαμβάνουν τακτικά χώρα διαδηλώσεις εκατομμυρίων, συν μαζικές απεργίες σε διάφορους τομείς… κι όμως, παρ' όλα αυτά, στις 16 Μαρτίου 2023, η πρωθυπουργός Élisabeth Borne ανακοίνωσε τη χρήση του άρθρου 49.3 του Συντάγματος για να περάσει πάση θυσία την αντιμεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού. Οι πολεμικές δηλώσεις του αρχηγού του κράτους στη συνέχεια (*«Οι αγέλες δεν υπερισχύουν των εκπροσώπων του λαού», «Θα συνεχίσουμε να προχωράμε με σαρωτικό ρυθμό»*) δείχνουν επίσης ότι, εμπνεόμενος από την ακαμψία της «Σιδηράς Κυρίας» που είχε καταφέρει να τσακίσει οριστικά τη ραχοκοκαλιά της βρετανικής εργατικής τάξης, ο Μακρόν αναζητά να ζήσει τη δική του «Θατσερική στιγμή»: δηλαδή μια πολύ συμβολική νίκη επί της εργατικής τάξης βγάζοντάς τη νοκ-άουτ —εδώ, με τη *manu militari* [μέσω στρατιωτικής βίας] επιβολή αυτού που οι ίδιοι οι Μακρονιστές παρουσιάζουν ως *«τη μητέρα όλων των μεταρρυθμίσεων»*. … Αλίμονο! Οι κυβερνητικοί χειρισμοί του τελευταίου δεκαημέρου προσκρούουν σήμερα σε ένα τείχος απείθειας: κάθε άλλο παρά έχουν πλήξει το ηθικό των εργαζομένων και της αγωνιζόμενης νεολαίας, αντίθετα το έχουν ενισχύσει. Και, αν κρίνουμε από τα τρέχοντα συνθήματα, μάλλον τη μοίρα του Λουδοβίκου ΙΣΤ' οραματίζονται οι εκμεταλλευόμενοι για τον σημερινό ένοικο των Ηλυσίων και όχι της Θάτσερ. Τα πράγματα όμως είναι ακόμα χειρότερα για τα αστικά αποβράσματα που μας κυβερνούν: από τις 16 Μαρτίου, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες –που μέχρι τότε *έλεγχαν de facto το κίνημα*– έχουν χάσει εν μέρει τον έλεγχο του *ρυθμού* και των μορφών κινητοποίησης. Μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαράς και αποφασιστικότητας, έχουν πολλαπλασιαστεί οι άγριες διαδηλώσεις,[22] τα σαμποτάζ, οι πυρκαγιές, οι αυτομειώσεις και άλλες ενέργειες άμεσης δράσης εναντίον εμβληματικών στόχων (τράπεζες, καταστήματα πολυτελείας, αστυνομικά τμήματα, δημαρχεία, δικαστήρια, νομαρχίες κ.λπ.). Πιθανώς πιο διαυγής από τους ιδεολόγους του Μακρόν, ο περιφερειακός ημερήσιος τύπος παραδέχεται ότι: «μέσα σε αυτό το όλο και πιο εκρηκτικό πλαίσιο, ο δρόμος του ριζοσπαστισμού δεν τρομάζει πλέον κανέναν» (La Montagne, 23 Μαρτίου 2023).

Οι μπάτσοι, μπράβοι της ρεβανσιστικής γαλλικής αστικής τάξης, παλεύουν να κρατήσουν το καθεστώς όρθιο στα πόδια του

Προς το παρόν, η απάντηση του κράτους σε αυτές τις ολοένα και πιο αυτόνομες κινητοποιήσεις συνίσταται στην αύξηση της αστυνομικής καταστολής σε ένα σκηνικό ακόμη πιο οξυμμένου ταξικού μίσους (από την Carla Bruni που κοροϊδεύει τις συνθήκες εργασίας ενός σκουπιδιάρη μέχρι τον πολιτικό επιστήμονα Pascal Perrineau που ειρωνεύεται τους διαδηλωτές που έχουν *«εξαιρετικά χαμηλό επίπεδο γνώσης του συνταγματικού άρθρου 49.3»*). Η

22 Πρόκειται κατ' αρχάς για διαδηλώσεις που δεν δηλώνονται εκ των προτέρων στις δημοτικές αρχές, όπως προβλέπεται από τον νόμο. Ταυτόχρονα, η έκφραση άγρια διαδήλωση (manifestation sauvage) είναι συνυφασμένη με τον αυθορμητισμό, την άρνηση του καναλιζαρίσματος και το ξεπέρασμα των ορίων της νομιμότητας.

πολιτική φόρμουλα που άνθισε κατά τη διάρκεια της συντριβής του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων επαναχρησιμοποιείται: βασίζεται σε μια αντικειμενική συμμαχία μεταξύ της κυβέρνησης Μακρόν και του RN (κόμμα του οποίου η ηγέτης Μαρίν Λεπέν καυχήθηκε πρόσφατα ότι είχε κάνει τον *«πυροσβέστη»* κατά τη διάρκεια του προαναφερθέντος κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων) μέσω σαδιστικών κατασταλτικών δυνάμεων που υπακούουν πειθήνια στην πρώτη,

Απεργία μέχρι τη συνταξιοδότηση

ενώ ταυτόχρονα υιοθετούν μαζικά τις ξενοφοβικές και αντιδραστικές θέσεις της δεύτερης. Ως άμεση συνέπεια της κυβερνητικής λευκής επιταγής που χορηγήθηκε στους μπάτσους, οι τελευταίοι επιτίθενται με βαρβαρότητα, *ιδίως* από τις 16 Μαρτίου: διάφορες ταπεινώσεις (ρατσιστικές προσβολές, απειλές, ξυλοδαρμοί, χρήση αστυνομικών σκύλων), εγκλωβισμοί[23], χρήση χειροβομβίδων ελαστικών σφαιριδίων (GMD) εναντίον άμαχων πληθυσμών (αν και έχουν χαρακτηριστεί ως πολεμικά όπλα) προκαλώντας ακρωτηριασμούς και ακόμη –μια δυσοίωνη καινοτομία– σεξουαλικές επιθέσεις που διαπράχθηκαν σε διαδηλωτές στη Νάντη. Όπως ο αρχιμπάτσος της Γαλλίας, ο Darmanin, που επιβεβαιώνει (ενάντια στη νομολογία του Ακυρωτικού Δικαστηρίου [αντίστοιχο του Αρείου Πάγου]) ότι η συμμετοχή σε μια μη δηλωμένη διαδήλωση αποτελεί *«πλημμεληματικό έγκλημα»* και όπως οι τραμπούκοι μισθοφόροι του που χρησιμοποιούν μαζικά την τεχνική της παγίδευσης (παρότι ακυρώνεται από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο), [όμοια, στο σύνολό της] η γαλλική αστική τάξη απελευθερώνεται συνεχώς όλο και περισσότερο από το ίδιο της το νομικό πλαίσιο, προκειμένου να εξασφαλίσει

23 Αναφορά στην περιβόητη τεχνική «nassage» (παγίδευση). Πρόκειται για στρατηγική περικύκλωσης διαδηλωτών/τριών (ακόμα και ολόκληρων διαδηλώσεων) από δυνάμεις των γαλλικών MAT (CRS) κάνοντας «κορδόνι», ή χρησιμοποιώντας ακόμα και κλούβες και ατσάλινα τείχη. Ουσιαστικά, δεν αφήνεται καμιά διέξοδος σε οποιονδήποτε διαδηλωτή επιχειρήσει να βγει από τον κλοιό, συχνά από την αρχή ως το τέλος μιας διαμαρτυρίας. Πολλές φορές κρατούν εντελώς καθηλωμένους σε ένα σημείο τους διαδηλωτές και τις διαδηλώτριες με σκοπό στη συνέχεια να διαλύσουν τη συγκέντρωση. Χρησιμοποιείται από το 2010 περίπου, και πιο εντατικά από το 2016 με το ξέσπασμα του κινήματος ενάντια στον Εργασιακό Νόμο (loi Travail). Παρόλο που τον Ιούνιο του 2021 το ΣτΕ στη Γαλλία έκρινε την εφαρμογή της τεχνικής της παγίδευσης επικίνδυνη, στη συνέχεια, το Υπουργείο Εσωτερικών επικαιροποίησε το εθνικό σύστημα αστυνόμευσης και τους όρους για την «περικύκλωση ομάδων διαδηλωτών», οπότε αυτή η τεχνική που στριμώχνει και εμποδίζει τους ανθρώπους στον δρόμο σε βαθμό ασφυξίας εφαρμόστηκε κατά κόρον σε πολλές πόλεις της Γαλλίας κατά τη διάρκεια του τελευταίου 5μήνου και ειδικά από τη «νύχτα 49.3» (16 Μαρτίου) και μετά. Συχνά οδήγησε σε άγριες οδομαχίες διαδηλωτών/τριών με τους μπάτσους όπως έγινε και στην Place de la Concorde την εν λόγω νύχτα της 16ης Μάρτη 2023.

την επιβίωσή της ως τάξη. Αυτή η κατάσταση της τρομακτικής καταστολής που κλιμακώθηκε πρόσφατα (και σίγουρα δεν τελειώνει εδώ) έρχεται προς το παρόν σε αντιδιαστολή με την αντίθεση μιας μερίδας του δικαστικού σώματος, η οποία δεν έδωσε δικαστική συνέχεια σχεδόν σε καμία από τις εκατοντάδες προσαγωγές των τελευταίων ημερών. Μένει να δούμε αν οι δικαστές αυτοί θα συμμορφωθούν ακολουθώντας τις οδηγίες για αυξημένη αυστηρότητα που έδωσε ο θλιβερός υπουργός δικαιοσύνης Dupont-Moretti ή αν θα συνεχίσουν λίγο πολύ να αρνούνται να εργαλειοποιηθούν για την καταστολή ενός κοινωνικού κινήματος. Ο αστικός ιδεολογικός φανατισμός χρωματισμένος με την κατασταλτική ειδωλολατρία που χαρακτηρίζει το μακρονικό συνάφι[24] και τους συμμάχους του (δηλαδή κυρίως τον «συγγενικό με τον Zemmour»[25] Eric Ciotti[26] και ό,τι έχει απομείνει από τα στρατεύματα του LR[27]) φωτίζεται καλύτερα, αν κανείς αντιπαραβάλλει τις αισχρές διακηρύξεις αγάπης των τελευταίων για την μπατσαρία με τις δηλώσεις της Dunja Mijatovic (Επίτροπος του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα) και του Clément Voule (Ειδικού Εισηγητή του ΟΗΕ για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και του συνεταιρίζεσθαι), οι οποίοι αμφότεροι είναι αναγκασμένοι να επιβεβαιώσουν *«υπερβολική χρήση βίας»* στο γαλλικό έδαφος.

Η δολερή συνομοσπονδία συνδικάτων (intersyndicale) και τα αριστερά κόμματα στηρίζονται στην αμνησία των εργαζομένων για να διατηρήσουν τη θανάσιμη ηγεμονία τους στους αγώνες

Ο ψευτοθεαματικός αγώνας μεταξύ των Μακρονιστών από τη μια πλευρά και των συνδικαλιστικών γραφειοκρατών (ενωμένων για την περίσταση στη «διασυνδικαλιστική»[28]) και των ηγετών των αριστερών κομμάτων από την άλλη δεν πρέπει να μας κάνει να χάσουμε από τα μάτια μας ότι αυτό που συνδέει όλον αυτόν τον ύποπτο βούρκο είναι μια κοινή προσήλωση στον καπιταλισμό και το κράτος και –ως επακόλουθο– η ίδια ιερή αποστροφή προς κάθε αυτόνομο αγώνα που θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για μια προλεταριακή επανάσταση. Για να διαλύσουμε αυτήν την οφθαλμαπάτη, ας θυμηθούμε ότι –με το πρόσχημα του αντιφασισμού– τα συνδικάτα και τα αριστερά κόμματα κάλεσαν τον κόσμο να ψηφίσει τον σημερινό πρόεδρο [τον Μακρόν] στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών του 2022… παρόλο που η συνταξιοδότηση στα 65 ήταν στο πρόγραμμα του Μακρόν και τα καταστροφικά αποτελέσματα της πρώτης πενταετούς θητείας του (που σημαδεύτηκε ιδίως από την αιματηρή καταστολή του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων και τις αμέτρητες επιθέσεις κατά των κοινωνικών κατακτήσεων και των πολιτικών δικαιωμάτων, συλλογικών και ατομικών) δεν άφηναν καμία

24 Εννοεί εδώ το κόμμα του οποίου ηγείται ο Μακρόν, το Renaissance (RE) ή εναλλακτικά En Marche!, το οποίο ιδρύθηκε (μόλις) το 2016 από τον ίδιο.

25 Ο Eric Zemmour, ακροδεξιός τηλεοπτικός παρουσιαστής μέχρι πρότινος, γνωστός για τις αντιμεταναστευτικές, ισλαμοφοβικές και μισογυνικές του απόψεις καθώς και για τη «θεωρία» ότι για την «παρακμή» της Γαλλίας ευθύνεται η κληρονομιά του Μάη του '68 [!]. Ίδρυσε το κόμμα Reconquête και κατέβηκε υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2022 όπου ήρθε 4ος.

26 Ο Eric Ciotti, πρόεδρος του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων από το 2022 και ιδρυτής του ακροδεξιού κινήματος À DROITE! (ÀD!) ή Droits (Προς τα δεξιά!), εντός του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων το 2021, εκφράζει την ακροδεξιά φράξια του και πολιτικά έχει παραπλήσιες απόψεις με τον Zemmour, εξού και η σχετική αναφορά στο κείμενο.

27 Οι Ρεπουμπλικάνοι (Les Républicains, LR), είναι ένα φιλελεύθερο-συντηρητικό κόμμα, κυρίως γκωλικής παράδοσης, που κάποτε μαζί με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αποτελούσε ένα από δύο κύρια κόμματα της Γαλλίας. Το προηγούμενο όνομά του ήταν Union pour un Movement Populaire όταν το 2015 ο πρόεδρός του Σαρκοζύ πρότεινε τη μετονομασία του. Στις προεδρικές εκλογές του 2022 το κόμμα έπιασε μόλις την 5η θέση.

28 Στα γαλλικά intersyndicale. Αφορά εν προκειμένω τη διακλαδική συνομοσπονδία των μεγαλύτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων της χώρας που συστήθηκε το 2008: CGT, CFDT, FO, CFTC, CFE-CGC, UNSA, Solidaires et FSU.

αμφιβολία ότι αυτός ο βρωμερός μεγαλοαστός –αντικομμουνιστής μέχρι το κόκκαλο, γοητευμένος από τη μοναρχία, θαυμαστής του Πεταίν[29]– ήταν πολύ πιο κοντά σε έναν Πινοσέτ παρά σε έναν Αλιέντε. Ας θυμηθούμε επίσης ότι ο **Laurent Berger30 ηγείται ενός συνδικάτου που υποστήριξε την αντιμεταρρύθμιση των συντάξεων του 2003 και εκείνη του 2019** –που είχε αναβληθεί μέχρι σήμερα– και ότι, ως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων, ο Berger είχε μέχρι τον Δεκέμβριο του 2022 για Γενικό Γραμματέα τον Luca Visentini[31]… ο οποίος τώρα περιμένει να δικαστεί για διαφθορά, αφού τσέπωσε χρήματα από το Κατάρ σε αντάλλαγμα για την εσκεμμένη αδιαφορία του απέναντι στις συνθήκες εκμετάλλευσης των εργαζομένων που καθιέρωσε το εν λόγω ισλαμιστικό καθεστώς. Προσθέστε σε αυτό την αναμφισβήτητη τάση των συνδικαλιστικών SOs[32] να συνεργάζονται με την αστυνομία (ακόμη και να την πέφτουν αυτοί στους «σπάστες»)[33] για λογαριασμό της) και το γεγονός ότι ο αριστερός συνασπισμός που ονομάζεται NUPES[34] περιλαμβάνει μέσα του το βρωμερό PS[35] (στο οποίο οφείλουμε ειδικότερα την τελευταία συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του 2014 και τον νόμο «Εργασία!» του 2016 που υιοθετήθηκε με το άρθρο 49.3) και δεν θα υπάρχει καμία αμφιβολία: **με τέτοιους φίλους (που μιλούν μόνιμα στο όνομά της), η αγωνιζόμενη εργατική τάξη δύσκολα χρειάζεται εχθρούς.**

---

29 Στρατάρχης και πολιτικός, πρωθυπουργός και πρόεδρος της Γαλλίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επικεφαλής της κατοχικής κυβέρνησης με έδρα την πόλη Βισύ, συνεργάστηκε με τους Γερμανούς σε όλη τη διάρκεια της κατοχής.

30 Ηγέτης μιας από τις 5 μεγαλύτερες συνομοσπονδίες στη Γαλλία, της CFDT.

31 Ήταν Γενικός Γραμματέας της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων πριν καθαιρεθεί μετά τη σύλληψή του για εμπλοκή στο σκάνδαλο χρηματισμού Ευρωπαίων από το Κατάρ.

32 Service d'ordre, συνδικαλιστικές ομάδες περιφρούρησης και συχνά εσωτερικής καταστολής των πορειών.

33 «Casseurs», στα ελληνικά «σπάστες» (ή αλλιώς «μπάχαλους») ονομάζουν οι μπάτσοι και τα μμε τους προλετάριους που υιοθετούν συγκρουσιακές πρακτικές και προβαίνουν σε απαλλοτριώσεις κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Τον Φεβρουάριο του 2019 ψηφίστηκε ο νόμος «anti-casseurs» (αντίστοιχος του εδώ κουκουλονόμου) που προέβλεπε σε γενικές γραμμές ποινές και φακέλωμα των casseurs, οικονομικές διεκδικήσεις από πλευράς του κράτους εις βάρος τους ως αποζημιώσεις για τις προκληθείσες ζημιές και διοικητική απαγόρευση διαδηλώσεων.

34 Πρόκειται για την αριστερή εκλογική συμμαχία Nouvelle Union populaire écologique et sociale (Νέα Λαϊκή Οικολογική και Κοινωνική Ένωση) με βασικά μέλη τα κόμματα La France Insoumise (του Μελανσόν), το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS), το ΚΚ (PCF), διάφορα οικολογικά κόμματα καθώς και άλλα μικρότερα. Είχε κύριο στόχο να αποτρέψει τον Μακρόν από το να κερδίσει την πλειοψηφία των εδρών στην Εθνοσυνέλευση και να προκαλέσει ήττα στην ακροδεξιά. Κι ενώ πέτυχε τον πρώτο της στόχο, με το να αποτελεί εκλογική συμμαχία και όχι ενιαίο κοινοβουλευτικό σώμα, δεν απέτρεψε την ακροδεξιά από το να γίνει η μεγαλύτερη κοινοβουλευτική ομάδα της αντιπολίτευσης.

35 Parti Socialiste: Το Σοσιαλιστικό Κόμμα ήταν για δεκαετίες το μεγαλύτερο κόμμα της γαλλικής αριστεράς και ένα από τα δύο μεγάλα κόμματα μαζί με τους Ρεπουμπλικάνους.

Η Πέμπτη Δημοκρατία είναι ένα καθεστώς κατ' ουσία δικτατορικό που πρέπει να σταλεί στον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας

Η σημερινή δημοκρατία διαδέχθηκε το 1958 την Τέταρτη Δημοκρατία, η οποία καταποντίστηκε με εντολή των στασιαστικών γκωλικών τμημάτων του γαλλικού στρατού, τα οποία είχαν εκδιώξει τις πολιτικές αρχές, είχαν καταλάβει την εξουσία στην Αλγερία και την Κορσική και είχαν ήδη ορίσει την ημερομηνία του πραξικοπήματός τους στην πρωτεύουσα. Η Πέμπτη Δημοκρατία οφείλει επομένως την εξαιρετική μακροζωία της στο γεγονός ότι, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα ενός στρατηγού της ακροδεξιάς, φέρει εντός της όλες τις αβάντες μιας δικτατορίας (άρθρο 16 του Συντάγματος για τις πλήρεις εξουσίες, άρθρο 36 για την πολιορκία του κράτους κ.λπ.), επιτρέποντας έτσι την αποτελεσματική διαχείριση του πληθυσμού, επειδή μπορεί να προσαρμόζεται ανάλογα με τις περιστάσεις. Η θεσμοθέτηση της αντιμεταρρύθμισης των συντάξεων καταδεικνύει έτσι τέλεια τη φύση του συστήματος: ο σχετικός νόμος δεν ψηφίστηκε ποτέ από τους βουλευτές, αλλά –τι σημασία έχει;– αφού η διαδοχική ή συνδυασμένη χρήση των άρθρων 47.1, 44.2, 44.3 και 49.3 του Συντάγματος επιτρέπει τη δημοσίευσή του. Κάθε νέα καραμέλα της άρχουσας τάξης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης που βρίσκονται υπό τις διαταγές της («η καταπολέμηση της τρομοκρατίας», η «υγειονομική κρίση», η «στήριξη της Ουκρανίας») μετατρέπεται συστηματικά σε πρόσχημα για τη λήψη ολέθριων μέτρων. Έτσι, μετά τον νόμο SILT[36] της 30ής Οκτωβρίου 2017, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης έχει γίνει –με την ενσωμάτωση των διατάξεών της στο κοινό δίκαιο– το νέο πρότυπο όσον αφορά τη διακυβέρνηση. Θα πρέπει να σημειωθεί, εξάλλου, ότι οι διάφορες μαφιόζικες οργανώσεις (SAC[37], OAS[38], δίκτυα της Κορσικής[39], Opus Dei[40], «Françafrique»[41], μασονική στοά

36 Ο νόμος SILT (για την ενίσχυση της εσωτερικής ασφάλειας και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας), που εισήχθη από τη δεύτερη κυβέρνηση του Édouard Philippe υπό τον Μακρόν, θεσπίζει προληπτικά μέτρα κατά της τρομοκρατίας και ουσιαστικά επιβάλλει μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επιτρέπει στις διοικητικές αρχές (υπουργός Εσωτερικών, νομάρχης) να λαμβάνουν μέτρα περιορισμού των ελευθεριών, όπως απαγόρευση της μετακίνησης κατ' οίκον περιορισμό, κλείσιμο ορισμένων χώρων, απαγόρευση των διαδηλώσεων και διοικητικές έρευνες μέρα και νύχτα.

37 Η Service d'Action Civique (Υπηρεσία Πολιτικής Δράσης) ήταν μια γκωλική παραστρατιωτική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 1960 και επίσημα διαλύθηκε το 1982 από τον Μιττεράν.

38 Η Organisation Armée Secrète (OAS, «Μυστική Ένοπλη Οργάνωση») ήταν μια γαλλική ακροδεξιά παραστρατιωτική και τρομοκρατική οργάνωση κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας. Η OAS πραγματοποίησε τρομοκρατικές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένων βομβιστικών επιθέσεων και δολοφονιών, σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την ανεξαρτησία της Αλγερίας από τη γαλλική αποικιοκρατία.

39 Πρόκειται για μαφιόζικες ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος με καταγωγή από την Κορσική που διατηρούν σχέσεις με γάλλους πολιτικούς, την αστυνομία και τη δικαιοσύνη.

40 Το Opus Dei ιδρύθηκε στη Μαδρίτη το 1928 από έναν Ρωμαιοκαθολικό ιερέα από την Αραγονία, τον Josemaría Escrivá, και στη συνέχεια αναγνωρίστηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως το πρώτο κοσμικό θρησκευτικό ίδρυμα και αργότερα ως προσωπική προεδρία, μια κοσμική δομή δικαιοδοσίας της Καθολικής Εκκλησίας που μοιάζει με την επισκοπή. Γεννημένο στα χρόνια που προηγήθηκαν του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, το Opus Dei παραμένει έντονα σημαδεμένο από αυτό το πλαίσιο, το οποίο εξηγεί το εμμονικό μίσος του για τον κομμουνισμό και την άκρατη προτίμησή του για τη μυστικότητα. Είναι ένα διεθνές σώμα με μέλη και συνεργάτες σε όλο τον κόσμο, μια θρησκευτική πολιτοφυλακή με συμπεριφορά αίρεσης, κληρονόμος του μαχητικού αντικομμουνισμού, μια δύναμη ταυτόχρονα οικονομική και πολιτική, που ασκεί πολύμορφη επιρροή στην Εκκλησία αλλά και στις κοσμικές εξουσίες, στις οποίες επιδιώκει να διεισδύσει. Θεωρείται η λευκή φρουρά του Βατικανού, στενά συνδεδεμένη με τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β'.

41 Ο όρος Françafrique προσδιορίζει ένα συγκεκριμένο είδος νεοαποικιοκρατίας που επιβλήθηκε στις πρώην αποικίες της Γαλλικής Αυτοκρατορίας από το γαλλικό κράτος μετά την ανεξαρτητοποίησή τους, αρχής γενομένης από το 1959. Μέσω των μυστικών και παράνομων δραστηριοτήτων διαφόρων γαλλοαφρικανικών πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών δικτύων θα δημιουργούνταν οι πελατειακές αυτές σχέσεις με τις ανεξάρτητες πλέον πρώην αφρικανικές αποικίες που θα εξασφάλιζαν στη Γαλλία τη διαιώνιση της κυριαρχίας της και κυρίως την πρόσβαση σε στρατηγικές πρώτες ύλες.

«Athanor»[42] …) δεν είναι ξένες σε αυτή τη δημοκρατία: της είναι μάλιστα εντελώς οικείες και αποτελούν, από το 1958, μια ανεξάντλητη δεξαμενή κατασκόπων από την οποία το κράτος και η αστυνομία του έρχονται να ψαρέψουν [πληροφορίες] καλή τη θελήσει· ένα ακόμα από τα κατά καιρούς βρώμικα κόλπα τους.

Η εναλλακτική λύση: κομμουνισμός ή βαρβαρότητα

Η γαλλική αστική τάξη θεωρητικοποιεί τη μετάβαση σε μια «πολεμική οικονομία», στρατολογεί τη νεολαία μέσω της καθολικής εθνικής θητείας και προετοιμάζεται για ένοπλη αντιπαράθεση, τόσο εκτός των συνόρων της (400 δισεκατομμύρια ευρώ προϋπολογισμός για στρατιωτικές δαπάνες από το 2024 έως το 2030) όσο και εντός αυτών, εναντίον των εργαζομένων (σύντομα θα ανοίξει 200 νέες ταξιαρχίες χωροφυλακής). Αυτή είναι ακριβώς η φύση του καπιταλισμού: «κουβαλάει τον πόλεμο μέσα του όπως ένα σύννεφο κουβαλάει την καταιγίδα» (Jaures). Είναι στην τελική συνώνυμος του θανάτου, του απεριόριστου πόνου και της ερήμωσης, όπως η παράλογη σφαγή που πλήττει βάναυσα τις ταξικές αδελφές και τους αδελφούς μας σήμερα στην Ουκρανία –όπως και χθες στην Τσετσενία, το Αφγανιστάν, το Κουρδιστάν ή το Ναγκόρνο-Καραμπάχ. Ως αντίδραση σε αυτό το εξωφρενικά άδικο οικονομικό σύστημα, η άνθιση των πρακτικών αυτόνομου αγώνα κάνει τον φόβο να αλλάζει στρατόπεδο (όπως αποδεικνύεται από την έγκαιρη ακύρωση της επίσκεψης του βασιλιά Καρόλου Γ' στη Γαλλία) και –ακριβώς υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα περιοριστούμε αποκλειστικά στην απόρριψη της αντιμεταρρύθμισης των συντάξεων (που είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου της κοινωνικής οπισθοδρόμησης)– συμβάλλει στο άνοιγμα ενός δρόμου προς την οικοδόμηση μιας κομμουνιστικής κοινωνίας. Για να γίνει αυτό, πρέπει να συνεχίσουμε να πιέζουμε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις (όπου υπάρχουν) να συγκαλέσουν γενικές συνελεύσεις εργαζομένων. Αυτές οι γενικές συνελεύσεις πρέπει να αναλάβουν τον έλεγχο του αγώνα καθορίζοντας τις δικές τους στρατηγικές για συντονισμένη πάλη, εκλέγοντας ανακλητές απεργιακές επιτροπές, δημιουργώντας διεπιχειρησιακές και διεπαγγελματικές επιτροπές διασύνδεσης. Οι διαμάχες ανάμεσα στα ηγεμονικά συνδικάτα και τα παιχνίδια εξουσίας δεν έχουν θέση στην ταξική πάλη. Επομένως, το να αναγνωρίσουμε τους κομματικούς και συνδικαλιστικούς γραφειοκράτες ως τέτοιους είναι απαραίτητο ως προϋπόθεση για τον οριστικό εξοβελισμό τους· απλά και καθαρά πράγματα. Το ζήτημα της ανασύνταξης και της εδραίωσής μας ως επαναστατικής τάξης πρέπει να γίνει και πάλι το κεντρικό ζήτημα της εποχής μας. Ενάντια στη γενικευμένη λιτότητα που μεταμφιέζεται ως «επιστροφή του πληθωρισμού», ενάντια στην παγκόσμια και προμελετημένη καταστροφή της πανίδας και της χλωρίδας, ενάντια στην αστική τάξη, το Κράτος της και τις πολιτοφυλακές της, ας περάσουμε αποφασιστικά στην επίθεση: ή εμείς ή αυτοί.

Απέναντι στο κράτος, τους μπάτσους και τα αφεντικά, η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Ομάδα δράσης για την ανασύνθεση

της προλεταριακής αυτονομίας

GARAP

42 Μασονική στοά που μετασχηματίστηκε το 2013 σε συνδικάτο του εγκλήματος υπό την αρχηγία ενός πρώην διοικητή της DCRI (Γενική Διεύθυνση Εσωτερικής Ασφάλειας) αναλαμβάνοντας συμβόλαια εκφοβισμού, ξυλοδαρμών και δολοφονιών, στο πλαίσιο της διευθέτησης ιδιωτικών λογαριασμών.